

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 31 de març de 1994 ■ Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona ■ Director: Manuel Valls i Serra ■ Any XV - Núm. 758 ■ 175 ptes.

Pasqua:

Els cristians celebrem

l'obra meravellosa

de la creació i la

meravella encara més

gran de la redempció

Nota de la Direcció

Per mor del trasllat de «CC» a la nova seu del carrer Puiggarí, 5-7 (08014 Barcelona), hem hagut de reduir considerablement les pàgines d'aquest número. Esperem que els nostres lectors es facin càrrec de les dificultats que el canvi de locals ens ha representat.

Proper número:

«L'atenció de l'Església vers els malalts marginals de la Sida»

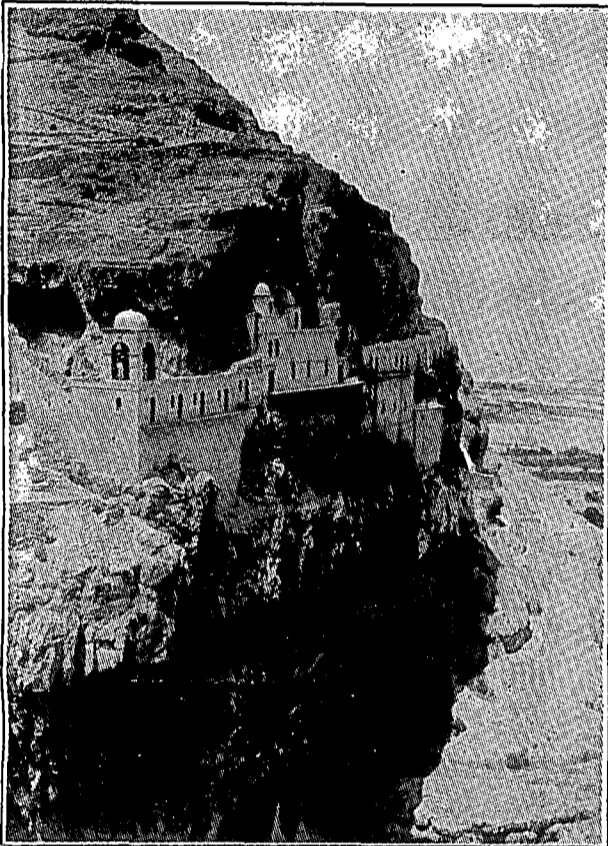
Un extens reportatge sobre el que l'Església i els cristians de Catalunya estan fent per aquests malalts.

PELEGRINATGE A

Del 15 al 24 de maig

Terra Santa

Pas a pas amb el Nou Testament i seguint les directrius de l'Escola Bíblica de Montserrat i les pautes confiades del 1981 ençà als Amics de «Catalunya Cristiana»

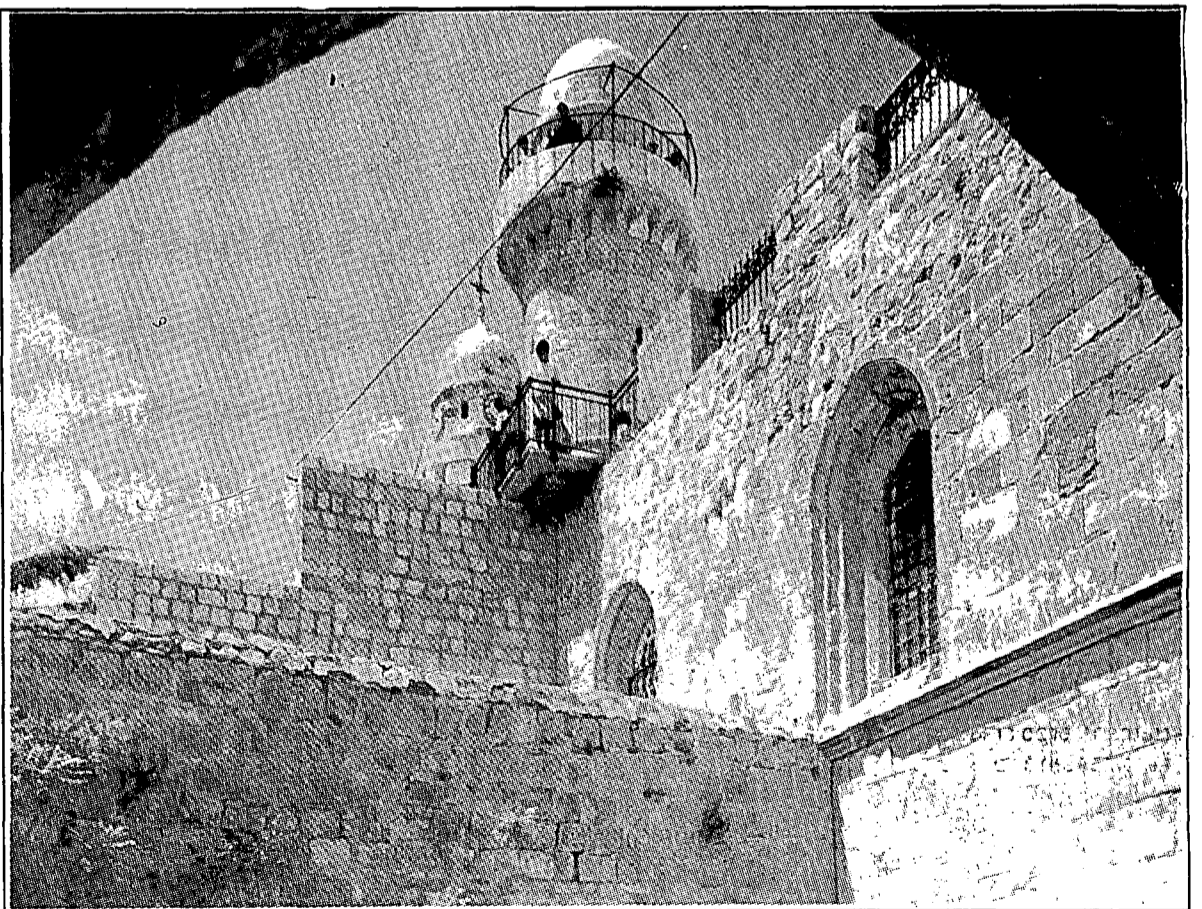

PER LA JUDEA I LA GALILEA

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, Litóstratos, cenacle, muralles de la ciutat, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, Betesda mont Sió, etc.), els seus barris i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), així com Betlem, Jericó i la muntanya de la Quarantena, monestir i coves de Qumran, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberíades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Carmel, Cesarea, etc.

UN AUTÈNTIC PELEGRINATGE AL PAÍS DE JESÚS I UNA VIVÈNCIA EXCEPCIONAL DE REFLEXIÓ, DE PLEGÀRIA I DE CELEBRACIÓ DE LA FE A LES FONTS MATEIXES DE LA NOSTRA SALVACIÓ

DEMANEU INFORMACIÓ

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Actualitat de la pregària

«Quantes famílies resen, arreu del món! Resen els nens, als quals pertany, en primer lloc, el Regne dels cels (cf. Mt. 18,25); i gràcies a ells resen no solament les mares, sinó també els pares, reprent la pràctica religiosa que havien abandonat. ¿Per ventura no ho experimentem en ocasió de les primeres comunions?». Són paraules esperançades, optimistes. Massa, diran alguns. Són, en tot cas, paraules del Papa en el seu missatge als preveres, amb motiu del dijous sant. Potser trobaríem més normal que ens hagués recordat l'altra part, la dels molts que no resen... Però no ha estat així i ens n'alegrem:

aquesta vegada el papa Joan Pau ha volgut cridar-nos a l'esperança, tot fent-nos adonar del bé...

El diumenge passat, de Rams, el país es va despertar amb l'alegre nova de l'alliberament de la farmacèutica d'Olot. Doncs bé, quan aquesta, davant la televisió, va oferir alguns detalls del seu penós captiveri, explicà que pregava cada dia. Va fer-ho amb espontaneïtat i amb realisme, remarcant que també, a estones, es rebel·lava contra Déu... però que tornava a la pregària. Va ser un testimoniatge reconfortant.

També és recent un programa de televisió dedicat a una religiosa contemplativa. S'hi va parlar seriosament de la regla de Sant Benet, de pregària arran de la vida d'aquest món, de salms... Sabem que aquell missatge va fer pensar molts telespectadors.

Podríem continuar posant exemples. L'oració és fruit de la fe. Però, també, la fe és fruit de l'oració. Creure i pregar han d'anar junts. De vegades s'esdevé que el creient cristià prega poc. Aleshores la seva fe perd vivència i es fa idea. També es dona el cas de persones poc creients que, tanmateix, arribats a unes determina-

des situacions, recuperen l'oració. El perill, en aquesta avinentesa, és d'anar a raure a una pregària massa interessada, poc generosa. En realitat el nivell de la pregària respon al nivell de la fe.

Pastoralment, és important, com ho fa el Papa en el text esmentat, referir-se a la fe a partir de la pregària i veure que, malgrat la secularització ambiental, la necessitat de l'oració continua viva en moltes persones. Ensenyar a pregar i a purificar la pregària és una forma d'evangelització. Perdem molt de temps quan, enduts d'una tendència excessiva a la conceptualització, deixem de veure que allò essencial és posar la persona en contacte amb Déu.

Aquest temps de Pasqua ho és també de primeres comunions i de confirmacions, de trobades arxiprestals i d'aplec juvenils. No és gens fàcil preparar-ho tot com cal. Pot resultar sanament simplificador donar prioritat a la pregària. Deixant de banda subtils excessives, es tracta d'iniciar en l'oració, de crear ocasions de pregar. La quarta part del Catecisme de l'Església Catòlica pot ser una excel·lent lectura per a aquestes setmanes pasquals.

TRIBUNA

Estudiosos de la pedagogia i de les ciències de l'educació han posat de manifest més d'una vegada les esquerdes que té el sistema educatiu del nostre país tant a nivell pre-universitari com universitari. D'entre aquestes deficiències destaquen la massificació, la burocratització, l'aïllament respecte la realitat laboral i les necessitats de la societat, la pèrdua de la lectura, el descàndid de les humanitats i un llarg rosari de lamentacions i vituperis. Les contínues reformes del sistema educatiu que pateix el nostre país evidencia que aquesta suma de greuges no és una ficció sinó una realitat que planteja interrogants.

A part d'aquestes deficiències tan conegudes i experimentades per professors, alumnes i pares, n'hi ha una en la qual no s'ha insistit suficientment i em sembla que té un pes molt transcendental. Em refereixo al tema de la vocació. L'educació escolar i preuniversitària tendeix a farcir el cap de l'estudiant de matèries, de lliçons i d'assignatures de naturalesa molt diversa. Fins i tot en hores extraescolars l'estudiant rep una formació complementària en una llengua estrangera o en un instrument musical. Aquest enorme ventall d'ofertes és molt valuós i positiu sempre i quan contempli un cert ordre i respecti un espai d'esbarjo i distracció.

Actualment l'estudiant té accés a una bona part del saber i fins i tot pot escollir, de ben jove, quina orientació vol donar a la seva formació: científica, humanística, experimental... Aquesta participació activa de l'estudiant és un guany històric sense precedents i és també molt positiva. No obstant això, observo que hi ha multitud de joves que després d'haver superat cursos i etapes amb treball i esforç, no té una idea clara de què volen fer amb la seva vida, ni de quina professió els agradaria exercir en el futur. La majoria dels estudiants no tenen una vocació determinada i arriben a la universitat gairebé per inèrcia. Aquest fet és certament problemàtic i afecta greument la competència professional d'aquella

Vocació i professionalitat

■ Francesc Torralba Roselló

persona i la seva pròpia felicitat.

Si la sospita que tinc no és falsa, penso que caldria trobar els instruments necessaris per desvetllar la vocació de cada persona per tal de donar sentit i valor a la seva feina i al seu esforç. La vocació és quelcom que emergeix de dins, quelcom amagat en el si de l'esperit que cal extreure a través del diàleg, del coneixement mutu i de la confiança. La persona és un ésser únic i irrepètible. Únic significa que és diferent de tots els altres, de tots els altres contemporanis. Irrepètible significa que aquella existència tal com és, amb les seves característiques físiques i espirituals no s'ha donat anteriorment ni es tornarà a repetir en tota la història de la humanitat (ni tan sols amb la tècnica de la clonació). Assumir aquesta unitat i aquesta irrepèibilitat inherent a cadascú de nosaltres implica un grau de maduresa força elevat. Ser únic vol dir ser diferent, però per ser diferent cal molt coratge.

La vocació és quelcom que emergeix de la intimitat del jo. L'educador ha de saber recollir aquest desig i orientar-lo, fer-lo créixer i donar-li consistència. Tota persona que existeix, està en el món per alguna raó.

Qui descobreix la seva vocació, troba el sentit de la pròpia vida i del seu treball, veu la realitat amb uns altres ulls i afronta el sofriment i la mort des d'una nova perspectiva. L'èxit o el fracàs d'una vida depenen en bona mesura d'aquest descobriment o desvetllament de la vocació.

En termes generals, podríem dir que l'estudiant sap moltes matèries, però sota aquest vernís cultural, s'amaga un jo que no sap què ha de fer amb la seva vida. Davant aquest buit vocacional, el jove s'apunta a qualsevol oferta que li prometi una feina segura i un bon sou. Al cap i a la fi, assolir això en el món d'avui ja és prou difícil! Aquest fet explica la massificació d'algunes facultats i la passivitat de bona part dels estudiants que les freqüenten. En el fons no senten cap inquietud, ni cap atracció per allò que estudien. Aquesta buidor vocacional és, en darrer terme, un greu símptoma que quelcom funciona ma-

lament en el sistema educatiu actual.

L'opacitat vocacional planteja tota una sèrie de reptes. ¿Com pot ser un bon professional algú que no senti passió per allò que exerceix? ¿Com pot esmerçar-hi temps i dedicació si no sent vocació per aquella feina? En la professionalitat hi intervenen dos factors: la vocació i els coneixements. Si el motor dels coneixements no és la vocació, aleshores aquell professional no exercirà amb perfecció la seva tasca en el món laboral. Si la seva finalitat és el poder econòmic, l'estatus social, el maquillatge cultural, aleshores difícilment excel·lirà en el seu camp.

Aquesta buidor vocacional té unes greus conseqüències en totes les professions. Ara bé, en algunes aquesta mancança encara és més alarmant. Els professionals de l'educació que han arribat per casualitat o per atzar al seu estatus d'educador poden causar una greu influència als seus deixebles. Si la seva actitud és passiva i el seu testimoni vital no respon a l'ideal d'educador, aleshores l'estudiant es veurà greument afectat per la seva acció. En el camp de la salut, la qüestió encara és més delicada, atès que aquest camp ratlla sempre el problema de la malaltia, del sofriment i de la mort. Si el professional de la salut no té una vocació específica i clara al servei del malalt en totes les seves dimensions, aleshores tot i la seva «ciència» difícilment assolirà la funció que li pertoca per la professió que exerceix.

Caldria revisar amb profunditat quina axiologia hi ha darrera el sistema educatiu i quins objectius finals es proposa. Si els coneixements adquirits no serveixen per descobrir el jo de cada persona, el món que l'envolta i la vocació personal de cadascú, aleshores de ben poc serveixen. Si els criteris d'educació són l'eficàcia, la rendibilitat, la productivitat i el guany immediat, aleshores tindrem grans pragmàtics, però no tindrem professionals en el sentit estricte de la paraula.

Francesc Torralba Roselló és Doctor en Filosofia i Llicenciat en Teologia

Qui descobreix la seva vocació, troba el sentit de la pròpia vida i del seu treball, veu la realitat amb uns altres ulls i afronta el sofriment i la mort des d'una nova perspectiva.

L'èxit o el fracàs d'una vida depenen en bona mesura d'aquest descobriment o desvetllament de la vocació

Director: Manuel Valls i Serra
Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josepina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Miquel Àngel Codina, Rosa Collell, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Tomàs Puntí, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boroná, TARRAGONA; Norbert Miradé, TORREDEMBARRÀ; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA

GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper i Aledo.

Compaginació: Carlos Aguado.

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, Telèfon: 490 59 88, Fax 490 20 35 - 08014 BARCELONA.

Impressora: Publiograf, S. A. L. Passage Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Jutjar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Me Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar

Vilarrúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Corominas, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

VATICÀ

La seva mort fou inesperada i sobtada

Va morir Álvaro del Portillo, bisbe prelat de l'Opus Dei

ROMA.— A les 4 de la matinada del dia 23 va morir a Roma monsenyor Álvaro del Portillo, bisbe prelat de l'Opus Dei, a causa d'una aturada cardíaca.

Mons. Álvaro del Portillo, nascut a Madrid, havia complert 80 anys, el passat 11 de març, i acabava de tornar d'un pelegrinatge a Terra Santa.

Mons. Álvaro del Portillo pertany a l'Opus Dei des del 1935, i fou ordenat sacerdot el 25 de juny del 1944. Durant 40 anys fou el més estret col·laborador del beat Josemaria Escrivà, fundador de l'Opus Dei, mort el 26 de juny del 1975. El 15 de setembre d'aquell any, Mons. Álvaro del Portillo fou elegit com el seu

successor al front de l'Opus Dei. El 6 de gener del 1991 fou ordenat bisbe per Joan Pau II.

Personalitat d'una gran talla intel·lectual —era enginyer de camins, doctor en Filosofia i Lletres i en Dret canònic—, Mons. Álvaro del Portillo va participar molt activament en el Concili Vaticà II, com a secretari de la Comissió conciliar per al clergat. Amb els pontificats de Pius XII, Joan XXIII, Pau VI i Joan Pau II ha estat consultor de diversos dicasteris romans.

El Papa rep Isaac Rabin i accepta la invitació per visitar Israel

Sa Santedat el Papa acceptà la invitació per visitar Israel que li reiterà el primer ministre d'aquest país, Isaac Rabin. Joan Pau II mantingué una reunió privada de mitja hora al Vaticà, durant la qual ambdós expressaren la ferma convicció que el procés de pau a Orient Mitjà ha de prosseguir, malgrat la recent matança d'Hebron. Fou la primera trobada del Papa amb un dirigent israelià, després de la firma, el 30 de desembre del passat any, de l'acord bilateral que va obrir la via a les relacions diplomàtiques entre l'Estat d'Israel i la Santa Seu. En la fotografia de la trobada, Rabin conversa amb el Sant Pare.

El Centre d'Art La Rectoria i en Jaume Rodés

es complauen a convidar-vos a visitar l'exposició:

«Racons de Sant Pere i de paisatges catalans»

Del 19 de març al 4 d'abril

a la sala d'exposicions del centre. Aprofitant aquesta visita podreu visitar l'estudi del pintor.

SANT PERE DE VILAMAJOR

Des del 1975 monsenyor del Portillo i l'Opus Dei han viscut fites importants. L'any 1992, Joan Pau II beatificà monsenyor Escrivà de Balaguer, a la plaça de Sant Pere, davant unes 300.000 persones. L'any 1982, l'Opus Dei fou erigit en Prelatura personal i Mons. del Portillo fou nomenat prelat pel Papa. Amb el continu impuls de Mons. del Portillo, la Prelatura ha passat de 60.000 a 77.000 membres i ha començat la seva tasca a 20 nous països: Costa d'Ivori, l'Índia, Polònia, Singapur, etc. En aquests 20 anys han rebut l'ordenació sacerdotal més de 800 membres de la Prelatura.

En la recent carta que el papa Joan Pau II va escriure a Mons. del Portillo amb motiu del 80 aniversari, el Papa feia notar els seus llargs anys de servei a l'Església, que Déu ha volgut omplir de fecunditat apostòlica.

Declaracions de monsenyor Javier Echevarría, vicari general de l'Opus Dei

«La mort del Pare ha estat inesperada, sobtada. Em va cridar una mica abans de les 4 de la matinada, perquè no es trobava bé. De seguida va venir el metge i es posaren tots els mitjans al nostre abast. Quan ens adonàrem de la gravetat de la situació, livam donar els últims sagraments, com tant va desitjar durant la seva vida.

Acabava de tornar d'un pelegrinatge a Terra Santa. Va celebrar la Missa en el Cenacle, a Jerusalem i va recórrer els llocs sants, revivint la vida del Senyor,

En una de les audiències del papa Joan Pau II amb monsenyor Álvaro del Portillo

des del naixement fins a la seva mort en la creu.

També tingué una trobada amb els membres de l'Opus Dei que comencen la tasca apostòlica en aquest país. Els ha recordat el que sempre ens deia, incansablement: que hem d'estimar Déu amb obres, complint el nostre deure, amb un desig continu de servir l'Església, el Papa, a tots els homes, procurant ser sembradors de pau, especialment en aquelles terres, ferides per la guerra.

Hem plorat d'estima i gratitud, perquè fins l'últim moment de la seva vida el Pare ha estat treballant com a sacerdot de Déu, amb un lliurament ple als altres, sense pensar per res en si mateix. He vist, en la seva figura episcopal, la del pastor que, a imitació de Crist, dona la seva vida per les seves ovelles. Ha estat, de veritat, sembrador de pau i abundants alegries, de les quals els seus fills i tants milers de persones ens hem beneficiat. El Pare va aprendre del nostre fundador, el beat Josemaria Escrivà, que tot ho hem de convertir en pregària. Per això ara volem que es converteixin en pregària també les nostres llàgrimes».

En la mort de mons. Álvaro del Portillo

El Sr. Arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard Maria Carles, en saber de la mort a Roma del prelat de l'Opus Dei, Mons. Álvaro del Por-

tillo féu aquestes primeres declaracions:

«El vaig conèixer fa molts anys. La seva mort, de sobte, ha estat com la del fundador, el beat Josep Maria Escrivà. Els havíem vist junts tantes vegades en fotografies, en reportatges, per televisió... Van viure molt units i han mort d'una forma semblant. Fou el seu braç dret, deixeble, company fidel als inicis i en el creixement de l'Obra.

La de Don Álvaro ha estat una vocació típica de l'Opus Dei era enginyer de camins, i n'ha estat el primer prelat, amb la comesa de donar a l'Obra estabilitat i continuïtat un cop mort el fundador.

El darrer article seu a la premsa ha estat una glossa de la Carta a les famílies del papa Joan Pau II.

Divendres, si Déu vol, a la una del migdia, ens aplegarem a Santa Maria del Mar, on presidiré el funeral en què pregarem per ell, per l'Obra, per l'Església i per un successor digne dels seus antecessors per al bé de l'Església.»

En l'edició posterior donarem informació sobre monsenyor Álvaro del Portillo.

● C.C.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Un gest altament ecumènic

Després del mal gust de boca per l'ordenació de dones al sacerdoci a Anglaterra, que dificulta l'ecumenisme, ens ha arribat l'aire fresc d'una nova notícia: el text del viacrucis tradicional que el Papa recitarà enguany el Divendres Sant en el Coliseu de Roma, ha estat escrit per Bartomeu I, patriarca ecumènic de Constantinoble.

El gest de Bartomeu I és d'un alt valor emblemàtic de pau i amistat, que s'inscriu en la pregària mútua i en la bona relació existent entre l'Església de Roma i la de Constantinoble. Aquest gest ha tingut un precedent profètic en la trobada del papa Pau VI i Atenògoras a Jerusalem el gener del 1974, que significà «un primer pas» —digué Pau VI— en les relacions entre catòlics i ortodoxos, després de dos segles de separació.

«És en la fidelitat a la voluntat del Senyor —escrivia Joan Pau II al patriarca Bartomeu I el 30 de novembre del 1993— que ens mou a caminar vers la plena comunió». En aquella mateixa avinentesa,

el patriarca ecumènic de Constantinoble confirmava «el profund desig i la ferma decisió que les esglésies germanes vagin pel camí de la unitat i de la comunió».

En aquesta mateixa direcció cal recordar el Sínode dels Bisbes d'Europa a finals del 1991. En aquelles mateixes dates, al Líban, la comissió mixta internacional entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa signaven un important document sobre la unitat. Joan Pau II deia en aquella històrica ocasió: «L'Església catòlica està totalment disposada a fer tot quant sigui possible per facilitar el camí comú en l'obediència a la voluntat del Senyor pel bé de la mateixa Església».

Ara per ara, si l'ecumenisme ha tingut un ensopec a l'Occident, per un fet puntual en l'Església anglicana, sembla trobar camins més oberts a l'Orient per un altre fet també puntual, com ha estat el viacrucis escrit pel patriarca de Constantinoble.

■ Francesc Gamissans

INTERNACIONAL

Retingut i torturat a la presó

Vint-i-quatre hores d'angoixa per al cardenal Lorscheider

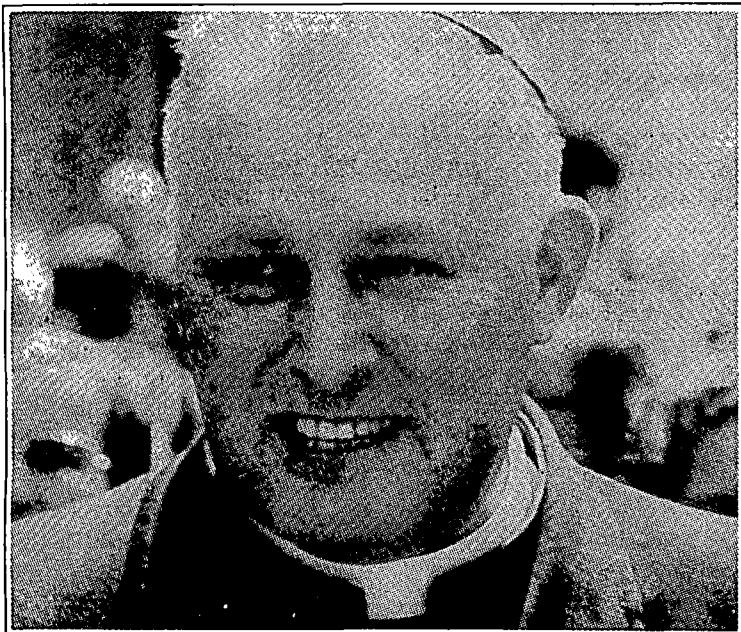
FORTALEZA (Brasil).— Un cardenal llançat per terra, després amenaçat amb un ganivet a la gorja per un pres... La televisió brasilera ha difós alguns segons d'imatges del motí que ha sublevat la presó de Fortaleza, al nord-est del Brasil.

El cardenal Aloisio Lorscheider, figura important de l'Església brasilera, fou pres com a ostatge quan es trobava a la penitenciaría. Fou alliberat hores després, amb altres ostatges.

Fou acompanyat d'un dels seus auxiliars, de periodistes, de parlamentaris i d'advocats amb què Mons. Aloisio Lorscheider havia anat a la penitenciaría, per tal d'investigar sobre acusacions de maltractaments. Caiguéren en una veritable emboscada preparada per una dotzena d'amotinats, coneguts com a grans criminals.

Les negociacions amb les forces de l'ordre, en presència del governador de l'Estat de Ceara, Ciro Gomes, duraren 23 hores, sobre la sortida de la presó dels amotinats, havent acceptat la policia proporcionar armes i vehicles. Però només un dels onze ostatges, un guardià de la presó ferit, fou alliberat aleshores. Tots els ostatges foren finalment alliberats en un poble situat a 170 km. de Fortaleza.

El cardenal Lorscheider és una de les personalitats més rellevants de l'episcopat brasiler. Aquest franciscà, nat en una família d'origen alemany, féu brillants estudis de teologia obtenint el seu doctorat a Roma. L'any 1962 fou ordenat bisbe. Onze anys més tard fou nomenat arquebisbe de

Fortaleza. Considerat com a moderat, sabé, com a president de la Conferència Episcopal brasilera a partir del 1972, mantenir alhora la unitat en el si de l'Església brasilera i una atenció prioritària pels pobres. No dubtà pas, en moltes ocasions, a defensar els drets de l'home denunciant els empresonaments polítics i les tortures.

A partir de 1975, presidí la Conferència Episcopal dels bisbes d'Amèrica llatina (Celam), i rebé de Pau VI, la porpra cardenalícia. De 69 anys, Mons. Lorscheider ha

patit tres intervencions cardíaques. El metge de la presó que visitava, havia pogut proporcionar tranquil·litzants al bisbe de Fortaleza.

Aquesta nova presa d'ostatges en una presó brasilera, la tercera en dos anys, revela, una vegada més el problema de la superpoblació carcerària. La presó de Fortaleza allotja 400 detinguts, estant construïda per a uns 180. En el pla nacional, les presons brasileres allotgen 126.000 persones mentre la seva capacitat es limita a 75.000 detinguts. (Le Pelerin)

Havia estat acusat per un hipnòtic

Exoneració del cardenal Bernardin

CHICAGO.— La premsa nord-americana ha demostrat el seu doble llenguatge en el tractament informatiu que es depara a l'Església catòlica a Estats Units. La retirada d'una infundada denúncia contra el cardenal de Chicago ha rebut una cobertura infima en comparació amb l'atenció que va rebre la seva presumpta relació amb un cas d'abusos deshonest. Encara que el cardenal es manté com un destacat líder religiós, el dany resulta evident.

Entrevistes exclusives amb el denunciant malalt de sida, desplegament de diverses pàgines, opinions d'experts, editorials, estadístiques comparatives. Tot aquest desplegament que els lectors de la premsa nord-americana pogueren contemplar quan el cardenal de Chicago fou acusat d'abusos deshonestos fa quatre mesos, ha desaparegut amb informacions complementàries i cobertura secundària. Malgrat la seva completa innocència, Joseph Bernardin ha estat a la picota pública fins fa poc temps.

El seu acusador, Stephen Cook, ha indicat que la seva denúncia fou producte de la hipnosi a què fou sotmès per un psicoterapeuta de Califòrnia. Cook,

als seus trenta-quatre anys, viu a Filadèlfia amb els primers símptomes ja desenvolupats de la sida i sol·licitava en la demanda civil un total de deu milions de dòlars, uns 1.400 milions de pessetes, en concepte de compensació pels suposats abusos sexuals experimentats durant el seu breu pas per un seminari de Cincinnati.

En una immediata compareixença pública, l'arquebisbe de Chicago ha manifestat que «l'experiència d'horror soferta en els últims mesos ha estat molt dolorosa, molt dolorosa. He estat totalment humiliat per l'atac públic contra la meua persona. Ara tinc una enorme simpatia envers aquells que han estat falsament acusats. Però aquesta experiència també ha reforçat la meua decisió d'ajudar les víctimes dels abusos sexuals i fer tot allò que estigui al meu poder per eradicar les causes d'aquestes pràctiques». El cardenal ha indicat que la seva principal preocupació en aquest temps ha estat el judici gairebé instantani d'alguns, fins i tot, abans que tingués ocasió de respondre a les acusacions.

(ACEPRENSA)

Gran reunió d'Esglésies projectada pel mes de juny

«La fe cristiana i les tensions humanes»

GINEBRA.— Una gran reunió de totes les Esglésies cristianes de la Comunitat d'Estats Independents (CEI) i si és possible dels països bàltics tindrà lloc a Moscou del 21 al 23 de juny pròxim sobre el tema «la fe cristiana i les tensions humanes». Davant les divisions que regnen entre les Esglésies en el país de l'ex-URSS, aquesta reunió és la primera a voler revifar l'esperit de comunió i de col·laboració, segons un comunicat de la KEK.

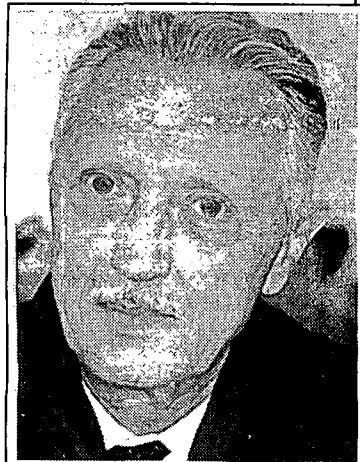
Una última trobada del comitè de preparació ha tingut lloc recentment a la capital russa. Hi participaven especialment el metropolita Ciril, president del departament de relacions exteriors de l'Església ortodoxa russa, Mons. Tadeusz Kondrusiewicz, administrador apostòlic de Rússia per l'Església catòlica i el pastor Jean Fischer, president de la Conferència de les Esglésies europees (KEK).

La conferència serà articulada al voltant de tres eixos: Els esforços de pau cristians en la diversitat ètnica, cultural i religiosa dels països de la CEI i dels Estats bàltics; els problemes comuns a la llum de l'experiència històrica i de la situació actual i finalment les perspectives i les actituds cristianes davant les diverses expressions de la identitat nacional.

Una sèrie de taules rodones permetrà abordar els temes concrets com el paper de les religions en els conflictes interètnics, les Esglésies cristianes i la política, la qüestió de la justícia social en una economia de mercat i també l'acció comuna per a la reconciliació. (APIC)

President de l'Acadèmia pontificia per la vida

El papa Joan Pau II acaba de crear una Acadèmia pontificia per la vida, per tal d'informar correctament sobre totes les qüestions referents a la vida i, per això, formar les consciències. Per presidir-la, ha estat designat el professor francès Jérôme Lejeune, de 67 anys, descobridor de la trisomia 21 (causa del mongolisme), antic president de «Laissez-vivre» («Deixeu-los-viure»). Els seus 70 membres seran «servidors de la vida», militants contra «l'avortament, la contracepció i l'eutanàsia». (Le pelerin)

Els sagraments a l'Església d'avui

Amb motiu de la celebració a Barcelona del Simposi Phase 200, que organitza el Centre de Pastoral Litúrgica, tindran lloc dues conferències obertes:

—Dimecres, 6 d'abril

Manifiesto sacramental. Hacia una nueva audacia sacramental, per Mons. Alberto Iniesta.

—Dijous, 7 d'abril

Els sagraments com a verificació i construcció de l'Església, per Mons. Pere Tena.

Al Seminari Conciliar (Diputació, 231), a les 7 de la tarda.

Dins l'Església les aportacions han de ser anònimes

Afirma mossèn Fermí Manteca, economista diocesà

El bisbat de Solsona no s'ha adherit a la campanya iniciada per les altres diòcesis catalanes a favor de recaptar diners dels fidels mitjançant el sistema de quotes fixes domiciliades. Ja el bisbe Antoni Deig insinuava això al Full Diocesà amb motiu de la darrera campanya de Germanor. A fi de comentar aquest i altres aspectes de l'economia de la diòcesi solsonina, entrevistem Mn. Fermí Manteca el seu ecònom diocesà.

SOLSONA

—¿Quins criteris ha seguit el bisbat de Solsona per no participar d'aquesta iniciativa?

—En el nostre bisbat fa temps que anem orientant l'economia en dues direccions complementàries: la primera, i molt important, consisteix en un aprofundiment doctrinal sobre el paper de l'economia dins l'Església, sempre a la llum de l'evangeli, per tal que també l'economia estigui al servei de la missió pròpia de l'Església. La segona, en una estructuració organitzativa en coherència amb la primera. D'acord amb això, sempre hem propugnat que les aportacions dels fidels fossin periòdiques, anònimes i responsables.

—Ara bé, en un món mecanitzat, com el nostre, hi haurà gent que voldria fer les aportacions amb quotes fixes a través del seu banc. ¿Com ho veu?

—Dintre de l'Església, les aportacions considerem que han de ser anònimes, perquè és la manera que siguin lliures. És molt impor-

tant respectar la llibertat dels fidels... És també allò de l'evangeli «que la teva mà esquerra no sàpiga que fa la dreta». I molt més en una diòcesi rural com la nostra, en què el caire humà i gairebé personal que caracteritza les relacions pastorals aconsella amb més raó l'anonimat. Ara bé, si alguna persona vol utilitzar aquest sistema ho té prou fàcil: indicar a la seva entitat bancària que periòdicament ingressi en el compte de la seva parròquia de manera anònima la quantitat que vulgui.

—Molts pensen que una campanya que promogui les quotes personalitzades és més efectiva econòmicament, val a dir, dona més diners a l'Església...

—D'acord. Tanmateix la missió de l'Església no és «fer diners». L'efectivitat dintre de la comunitat dels creients ve donada per la vivència dels valors que trobem en l'Evangeli de Jesús, no en la quantitat de diners que s'ingressen. Amb tot, necessitem els diners només per funcionar i per costejar les despeses de la pastoral. I l'economia, perquè estigui al servei d'aquesta

Segons mossèn Fermí, el Fons Diocesà actua com un vas comunicant

també ha de ser pastoral, ha de gaudir d'aquells valors evangèlics que han de guiar tota acció dins l'Església. D'aquesta manera, la gestió econòmica pot esdevenir signe de solidaritat, de comunió eclesial, de llibertat, de pobresa, de generositat, de germanor, en fi, de Regne de Déu.

—¿Com teniu organitzat, doncs, el sistema econòmic en el bisbat de Solsona?

—Primer de tot, considerem que l'Església és la família dels fills de Déu i, com en tota família hi ha d'haver una veritable germanor: no es cobren els serveis religiosos, ni taxes per gestions burocràtiques, ni les intencions de misses... I es demana als fidels que col·laborin amb l'Església de manera responsable, anònima i periòdica. I sem-

pre a la seva parròquia. Després, perquè no hi hagi parròquies riques i parròquies pobres, el grup de parròquies veïnes que en diem «arxiprestat», formen un fons comú amb l'aportació del 45% dels ingressos de cada parròquia. D'aquest fons arxiprestal es paguen els serveis comuns i la nòmina dels seus mossens. D'igual manera es fa de cara als nous arxiprestats del bisbat. Si un arxiprestat té superàvit, aquest serveix per ajudar-ne un altre que tingui déficit, perquè no n'hi hagi de rics ni de pobres. Aquesta intercomunió de béns es canalitza a través del Fons Diocesà que actua com de vas comunicant.

—Gràcies, Mn. Manteca.

■ Climent Santaaulària

Ha mort el pare Josep Misser, claretia

GIRONA

Ha mort a la Casa Mare dels Missioners Claretians de Vic el pare Josep Maria Misser, que havia estat superior del convent de Girona des del 1965 al 1972.

S'ha celebrat a l'església del Cor de Maria d'aquest convent una missa funeral a la qual va assistir prop de mig miler de persones. Segons ha recordat el superior actual, el pare Misser va ser confessor del cardenal Narcís Jubany durant la seva estada al front de la diòcesi gironina. Aquest li va oferir la parròquia de Martorelles al Vallès Oriental i el pare Misser la va regentar durant una quinzena d'anys.

Abans, s'havia dedicat plenament a la predicació, participant en nombroses missions populars arreu de Catalunya i en el pelegrinatge de la imatge de la Mare de Déu de Fàtima per tot el Principat i més enllà i tot. També havia donat nombroses tandes d'exercicis espirituals i de Cursets de Cristianitat. Durant la seva estada a Girona va dinamitzar la catequesi i va fundar l'agrupament escolta «Pare Claret» que ha influït positivament en la joventut de la ciutat.

Havia nascut a la vila d'Arenys de Mar l'any 1914.

■ M. Caballé

CRISTO MISTERIO DE PASION

TEMPORADA

1994

REPRESENTACIONS

DIES:

MARÇ

13 i 20

ABRIL

1, 10, 17 i 24

1 de MAIG

CERVERA

Col·labora:

✓ és un espectacle capaç de mobilitzar multituds.

✓ és la vivència de l'Evangeli, fet Llum, Art, Poesia, Emoció.

✓ amb cinc segles de tradició representa la vivència de tot un poble que, sempre ha volgut fer-se intèrpret dels personatges evangèlics a fi que fossin millor compresos, convertint l'escenari en modern púlpit.

TEMPORADA 1994

DIES DE REPRESENTACIÓ: 13, 20 de MARÇ;

1 (Divendres Sant), 10, 17, 24 d'ABRIL.

1 de MAIG

La representació del dia 1 d'abril (Divendres Sant) en sessió seguida, de 3 a 8 de la tarda

PER INFORMACIÓ, RESERVA DE LOCALITATS I PROPAGANDA:

Despatx Central de Localitats: Srta. Mre Teresa Trilla
Plaça Santa Anna, 1
CERVERA - Tel. (973) 53 03 57
De 10 a 1 matí i de 4 a 9 tarda.

PREUS: Files 1 a la 4: 1.250 pts.
Files laterals: 1.500 pts.
Files centrals: 1.750 pts.

VENDA DE LOCALITATS a BARCELONA:

VIAJES MONTESOL. Ronda Universitat, 10. Tel. (93) 317 50 86

PER ALS ORGANITZADORS DE VIATGES: El Patronat de la Passió té establert preu especial per als grups col·lectius superiors a vint persones i, així mateix, per grups de jubilats o escolars.

Benedicció dels locals per part de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles. D'esquerra a dreta: Jordi Costa, president de la Fundació Pere Tarrés; Josep Coll, secretari general de Joventut; Mn. Manuel Valls, consiliari de la Fundació Pere Tarrés; Antoni Comas, conseller de Benestar Social i Xavier Valls, regidor del districte de Gràcia

Inauguració dels nous locals de la Fundació Pere Tarrés

BARCELONA

La Fundació Pere Tarrés té, a més dels del carrer Numància, uns altres nous locals que van ser inaugurats el propassat 17 de març en un acte presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles i en el qual van participar els representants de la Generalitat, de l'Ajuntament, de la Universitat Ramon Llull i de la mateixa Fundació.

Els nous locals, que es troben al barri de Gràcia de Barcelona, al carrer Carolines n. 10, seran seu d'una part d'activitats acadèmiques que porta a terme aquesta Fundació i concretament acolliran la secció dels estudis corresponents a la Diplomatura en Educació Social que ara és una titulació universitària oficial.

Els estudis d'aquesta Diplomatura es poden portar a terme gràcies al conveni de la Fundació Pere Tarrés amb la Fundació Blanquerna segons el qual la Fundació Pere Tarrés gestiona la secció d'educació social de la Facultat de Psicologia i Pedagogia Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. Aquesta secció duu a terme, a part de la

Diplomatura esmentada, altres formacions de post-grau.

Entre els alumnes de la Diplomatura i els qui assisteixen als diversos cursos de l'Escola de l'Esplai es calcula que són uns 4.000 els joves que passaran per aquest edifici, que antigament era una escola, cedit per les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül.

Per a l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles que va beneir els locals, és molt important que aquest edifici es posi al servei dels joves i que els locals estiguin al servei de les capes més populars i més necessitades de la societat. L'arquebisbe va expressar també el seu desig que «la formació humana i cristiana que es porti a terme en aquest edifici, s'inspire sempre en el model que per a nosaltres, cristians, és la persona de Jesucrist».

Per la seva banda, el conseller de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, Antoni Comas, va afirmar que «per fer un país de qualitat cal una bona formació de les persones però també fan falta valors que són els que donen eficàcia i calor a la formació.

● GIEC

Conferències quaresmals de l'Arquebisbe de Barcelona

BARCELONA.- S'han celebrat amb una gran concurrència de fidels, els dies 21, 22 i 23 de març, al vespre, a la basílica de Santa Maria del Mar, de Barcelona, sota lema següent: «Atura't, mira, escolta.» Els temes de cada una de les conferències han estat aquests: «Déu Pare. El sí a la creació»; «Crist, model de l'home», i «L'Esperit que renova la faç de la terra». Precisament, el tercer dia, es complien quatre anys del nomenament del Dr. Carles com a arquebisbe de Barcelona. Aquesta tradició de les conferències quaresmals -viva a molts indrets del món i recobrada enguany a Barcelona- és molt pròpia del temps litúrgic que prepara la Pasqua, alhora que ajuda a fer visible la comunió diocesana.

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalsescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

CARTA DOMINICAL

La resurrecció en un testament espiritual

No tothom és capaç d'acomodar-se de la vida als 43 anys, amb una malaltia dolorosa i amb l'elegància d'esperit de la dona que va escriure l'11 de gener -sis dies abans de morir- al seu testament espiritual: «Crec en Déu Pare, perquè essent pecadora m'he sentit estimada, consolada i perdonada. / Crec en Jesucrist, perquè morí a la creu sense haver pecat, per ensenyar-me a sofrir. / Crec en la resurrecció per poder ressuscitar amb ell. / Crec en l'Esperit Sant, perquè l'he experimentat intensament dins meu. Essent jo molt dèbil, m'ha fet capaç de superar moments difícils.»

No és pas fàcil deixar l'espòs, cinc fills petits i una família estimada dient: «Dono gràcies de pertànyer a l'Església, que ha estat per a mi una mare, que m'ha escollit, m'ha estimat, i sobretot m'ha perdonat. A Déu, perquè s'ha fixat en mi per formar part d'una Església viva. / Dono gràcies pels pares, pels germans, i principalment pel meu marit i pels fills. I sobretot no vull que el meu sofriment caigui en el buit, sinó que tingui sentit. Ofereixo aquest sofriment per les missions, pels sacerdots i per tots aquells que estimo. / Crec en la vida eterna que mai més no acabarà; per això, tot el d'aquest món és relatiu.»

Si tot és relatiu, ¿què hi ha d'important? Afegeix aquesta mare: «Vull acabar dient que el més important és estimar. Dono gràcies als qui m'han assistit més de prop. / Als meus fills i als qui estimo, els dic: Que coneguin Déu Pare, que és més important que el treball, la carrera o els diners. Espero continuar pregant des del cel pels qui estimo, per tots els qui pateixen; i aquí hi cap tothom, perquè tothom sofreix.»

De vegades diem que tot canvia, si es viu des de la fe. Em sembla que és més exacte dir que tot és més real, més com Déu ho té pensat -i per això molt més bonic-, quan es viu amb fe i en la fe. Una mort prematura i dolorosa, Déu no l'ha separada del seu amor i compassió. I qui ho viu així, camina cap al cel amb l'airostat de saber on va i a qui s'està apropant.

Tot això té a veure amb la fe en Déu, amb la vida eterna i amb la pròpia resurrecció. Aquest Diumenge de Resurrecció he volgut copiar una part d'aquest testament -me l'ha lliurat un sacerdot nostre, germà d'ella-, perquè està tot il·luminat amb la llum de la resurrecció i de la vida eterna.

Quan estimem algú, ens omple d'alegria tot allò que és bo per ell. Avui, estem contents, perquè passada la mitjanit va néixer l'Home Nou. Un home que és Déu. Un home que enamora tots aquells que tenen una ànima capaç d'acollir el do de Déu.

Crist pensava en Laura, aquella mare jove, i en tots nosaltres a l'hora de la seva resurrecció. Perquè tota persona té presents els qui estima en els moments d'alegria. Però és que, a més, era l'inici de la nostra resurrecció personal.

Crist ha nascut, a través de la mort, a l'estat definitiu. I nosaltres ho hem experimentat. Des de la resurrecció, ell viu per compartir -passant-la a nosaltres- la vida sense fi, l'amor sense desamor, l'alegria sense tristesa, la pau sense angoixa.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Ecologia

Cada dia, una hora o altra, preferentment abans de dinar, apareix a la petita pantalla aquesta mena de Superman de via estreta anomenat Capità Enciam, que es fica en petits detalls que, possiblement, podrien ser causa de greus desequilibris en la naturalesa, o en detalls importants la solució dels quals no és a l'abast del simple ciutadà.

Molt bé que es procuri conscienciar la gent sobre les coses que fan malbé la natura, que destrueixen espècies animals que desapareixen per incúria de l'home. Però penso que també s'hauria de posar atenció en aquesta ecologia superior que és la conservació del gènere humà, i lluitar contra les anomalies i contranatures que malden per assolir una falsa normalitat, en greu perjudici de la seva dignitat.

■ Oriol Camps

Constituïda l'Associació Pessebrística del Baix Maestrat

TORTOSA

VINARÒS.— Fa dos anys que es venia treballant de cara a aquest naixement oficial. Una trentena d'entusiastes del pessebrisme provinents de Peníscola, Benicarló, Càlig, Camp-redó i Vinaròs es reuniren en un dinar de germanor. Als afores de Vinaròs i en un ambient familiar i festiu es proclamaren i aprovaren els estatuts, s'elegí president en la persona del vinarosenc Salvador Oliver i finalment es

constituï la Junta amb vocals representants de cada poble.

Els primers acords: programar excursions culturals i d'interès pessebrístic.

Els pessebres que hem visitat a Càlig i Vinaròs segueixen un denominador comú: la qualitat artística de les figures i el tractament de cases i paisatges amb tècniques i materials funcionals. Alguns segueixen la línia dels diorames i altres la de panoràmica oberta.

Els pessebristes del Baix Maestrat treballen ja des del mes de setembre, renoven escenes i incorporen tècniques amb efectes lumínics. No abusen del folklorisme.

Ara l'Associació serà reconeguda a nivell oficial i civil a Castelló. Val a dir que els socis són d'arrel cristiana. Aquest moviment pessebrista segueix una línia més bíblica que popular i actual.

■ J. Blanc i Bahima

Han finalitzat les jornades del Seminari Menor

TARRAGONA

Les jornades culturals que ha organitzat el col·legi Seminari Menor de Tarragona s'han clos després d'haver realitzat xerrades, tallers pràctics i actes acadèmics. Aquests diàlegs han pretès dur a terme activitats que al llarg del curs són difícils de realitzar.

Els organitzadors han intentat que els protagonistes siguin els mateixos alumnes que han estat els que han muntat la major part d'activitats. Una de les novetats ha estat la sortida al centre el Mèdol que es va fer amb bicicleta i autobús.

■ N.O.

Els joves s'apropen a la vida contemplativa

VALLS.— Una de les activitats organitzades aquest curs per als grups de confirmació de Valls ha estat la de visitar diferents comunitats religioses de la ciutat. El primer grup, una vintena de nois i noies, s'entrevistà amb les germanes carmelites del monestir de la Presentació. Les contemplatives tingueren amb el grup un diàleg obert, orientador i profitós. «Convé viure una alegria interior, una alegria neta», els hi deia una de les

religioses. En acabar l'entrevista, les dues novícies procedents de Kenya oferiren als visitants un recital de cançons del seu país, acompanyades d'instruments de la seva terra africana. Un altre grup va visitar el monestir de la Immaculada de les monges Mínimes, on quedaren sorpresos, els nois i noies, dels compromisos d'austeritat de les filles espirituals de sant Francesc de Paula en la nostra societat de consum. Un

tercer grup de confirmació va compartir les preocupacions dels germans Franciscans de la Creu Blanca a la residència de la fundació Montserrat Cuadrada i comprovà la dedicació dels germans als més marginats de la societat. No hi va faltar un grup que visités, també, la residència d'avis, assistida per les religioses de la Sagrada Família.

● C.C.

L'any passat Uregll donà 23 milions de pessetes contra la fam

Els projectes del 94 sumen 21 milions

Mans Unides, en la campanya del 1993, recollí 14.154.068 de ptes. Són el resultat de les aportacions dels fidels, recollides a les parròquies, i la resta correspon a donatius i subscripcions. A més a més, els fidels d'Andorra van lliurar 8'7 milions a la campanya.

URGELL

LA SEU D'URGELL.— El donatiu més voluminós de Mans Unides va ser destinat al projecte Itabuna, de Brasil, i sumà 4.324.000 ptes. Dos projectes, atesos per Mans Unides, van sobrepassar els dos milions de ptes. Mangalakuntu (Índia) i Burkina Faso (Àfrica), 2'8 i 2'5 respectivament.

Mans Unides de les Valls d'Andorra, en la campanya *Contra la Fam al Món*, corresponent a l'any 1993, recollí 8'7 milions de ptes.

Mans Unides d'Andorra destinà 1'5 milions a la campanya diocesana i la resta la repartí en projectes de desenvolupament, atenció sanitària i cultural a Colòmbia, Senegal, Costa d'Ivori, Argentina, Rwanda i Guinea Equatorial.

Els projectes assumits per Mans Unides d'Urgell, en la campanya del 1994, sumen un total de 21 milions de ptes.

A Anatuya (Argentina) corres-

pon el projecte de construcció d'una escola-taller amb un cost de 5'6 milions de ptes. i serà finançat per la Seu d'Urgell i altres parròquies. Balaguer, Tremp, Puigcerdà, Agramunt, Ponts, Guissona i Artesa de Segre s'han responsabilitzat de la reconstrucció d'una escola per a nenes marginades a Samlong (Índia), amb un cost de 3'7 milions de ptes. Les parròquies del Baix Urgell es faran càrrec de la reconstrucció d'una escola primària a Vayalogam (Índia), amb un pressupost de 800.000 ptes. La Seu d'Urgell completarà els 2 milions que resten per a finançar un tot-terreny a un missioner de Burkina Faso.

Mans Unides d'Andorra destinà 8 milions de ptes. a una instal·lació de serveis al Centro de Ajuda al Menor a Santo Domingo. També assumirà la construcció d'una sala polivalent per a impartir educació a Kamatogo (Rwanda), amb un cost de 3 milions de Ptes.

■ Antoni Mirabet

Festa de la Divina Misericòrdia

Diumenge 10 d'abril

En el temple del Sagrat Cor del Tibidabo

Des del 1931 al 1938, la beata M. Faustina Kowalska, propagà la devoció a la Divina Misericòrdia, la qual es va estendre per diverses parts del món i en especial a Polònia (amb l'aprovació de la jerarquia eclesiàstica).

La festa de la Misericòrdia, se celebra cada any, el primer diumenge després de Pasqua i té com a objectiu apropar la humanitat als sagraments de la Penitència i de l'Eucaristia, a fi d'implorar la plena reconciliació de l'home amb Déu, així com la pau i concòrdia entre tots els pobles.

L'apostolat de la Divina Misericòrdia celebra també aquesta festa des de fa alguns anys en el temple del Tibidabo, per la qual cosa conviden a tots els simpatitzants a viure units aquesta jornada i a intensificar aquesta devoció tan adequada per aquest temps i que el mateix Jesús va demanar que s'establís a l'Església així com també la festa, segons les revelacions de Jesús a la beata sor Faustina.

Els actes començaran a les 10.30 amb confessions a les 11 h. celebració de l'eucaristia, per Mn. Eugeni Portusach, després exposició solemne del Santíssim. Dinar a *Mater Salvatoris* a les 14.30. A continuació xerrada per Mn. Ferran Bigier i passi de vídeo sobre la beata. Hi haurà autocars des de la plaça de Catalunya.

Reserves: Apostolat Divina Misericòrdia.
Tel.: 426 16 22.

FETS I CRITERIS

¿Hem ressuscitat?

La societat actual no es distingeix pas per un clima d'il·lusió i d'esperança, sinó més aviat per un to gris, per un ambient d'anar tirant i, fins i tot, per un cert pessimisme.

La festa de Pasqua és un crit d'alegria que interpel·la la nostra vida endormiscada i ensopida. Preguntar-nos si hem ressuscitat ens pot ajudar a veure si vivim la Pasqua com un fet personal que ha arribat al nostre interior.

Fem doncs, una mica d'examen de caire espiritual per revisar la rutina, la tendència al mínim esforç, l'actitud pragmàtica i el pes de l'egoisme.

Si tenim els nostres ulls mirant a terra, és senyal que no hem ressuscitat perquè l'apòstol Pau ens exhorta a mirar allò que és de dalt.

Si vivim encara amb el llevat de la dolenteria i de la malícia, vol dir que no hem ressuscitat amb el Crist; si hem ressuscitat hem de ser pasta nova, és a dir, hem de viure la vida del Ressuscitat.

La vida del qui ha ressuscitat ha d'estar marcada per la llum, per la claror, per la transparència. ¿La Pasqua ens ha portat més tendència a la llum i més amor a la veritat?

La fe en Crist ressuscitat, la vivim en la nostra condició carnal; però si tenim una visió de fe més forta, hem de saber descobrir els signes de resurrecció presents en les persones, en les coses i en els esdeveniments. La presència de Jesús ressuscitat està embolcallada amb l'acció de les persones i amb els fets que es presenten cada dia en la nostra vida.

Es tracta de tot un aprenentatge per educar la nostra sensibilitat espiritual i per adquirir uns criteris de discerniment. Per exemple, si ens esforcem a ser oberts a les altres persones, si intensifiquem el nostre servei, fet amb més amor, als germans, podrem entendre que l'amor del Ressuscitat viu en el nostre cor.

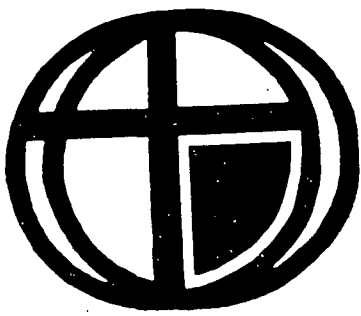
Jesucrist, després de la seva resurrecció, sorprenia els seus deixebles amb aparicions inesperades o produïdes de tal manera que no el reconeguessin. Quan el reconeixien, aleshores desapareixia.

El mateix Jesús ressuscitat també es fa present en les nostres vides, però no el reconeixem si no som persones de fe pura i viva. Si tinguéssim una fe més forta, reconeixem els signes de la presència del Senyor ressuscitat en aquelles circumstàncies en què rebem un do de Déu, i diríem: com els apòstols: «És el Senyor!».

La fe creix amb la pregària. Senyor, ajudeu-nos a pregar. Feu que us demanem amb confiança que la vostra llum il·lumini els nostres cors. Feu que sapiem descobrir en les penes i en les alegries els signes de la vostra resurrecció.

Que no ens manqui mai, Senyor, la vostra gràcia, a fi que puguem reconèixer, en cada persona i en cada esdeveniment, el vostre missatge de resurrecció, que és missatge de joia, de justícia, de pau i d'amor.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

• **TROBADA D'AGENTS PASTORALS DELS HOSPITALS.** - Per tractar de la seva presència i idoneïtat en els equips de serveis religiosos, **divendres 15**, de 9.30 a 18.30h, als Jesuïtes de Sarrià (c/ Carrascó i Formiguera 32, 08017 Barcelona). Inscipcions: a la Delegació de Pastoral de la Salut de cada diòcesi (Catalunya: fax 318-27-38; Barcelona: tel. 317-15-97).

• **TROBADA DE PROFESSIONALS SANITARIS CRISTIANS DE CATALUNYA.** - Per tractar de l'assistència al malalt: ¿crisi professional o de valors?, amb la participació de Jordi Craven, Joan Viñas i Josep M. Forcada, **dissabte 16**, de 9.30 a 14h, als Jesuïtes de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona). Més informació: a la Delegació de Pastoral de la Salut de cada diòcesi (Catalunya: fax 318-27-38; Barcelona: tel. 317-15-97).

BARCELONA

• **LA POESIA CATALANA CONTEMPORÀNIA I LA PRESENCIA DEL TRANSCENDENT.** - Cicle de conferències «Sis poetes» (J. Maragall, J. Carner, C. Riba, M. Torres, J.V. Foix i S. Espriu), cada dijous, del 7 d'abril al 12 de maig, a les 19.30, a la Institució Cultural del C.I.C. (Via Augusta 205, 08021 Barcelona). Més informació: Fundació Joan Maragall, tel. 412-33-31.

• **50 ANYS DE LA REVISTA «CRISTIANDAD».** - Fundada a iniciativa del P. Ramon Orlandis, s.i. **Dissabte 9**, a Balmesiana, a les 17h, acte acadèmic commemoratiu, i a les 19h, celebració de l'Eucaristia.

• **NOVA EVANGELITZACIÓ 2000: CURS D'EVANGELITZACIÓ.** - A la Parròquia de la Mare de Déu de Núria (c/ Bon Pastor 7-9, 08006 Barcelona), els dilluns 11, 18 i 25 d'abril i 2 de maig, en dos grups: de 18 a 19h, i de 21 a 22h. Celebració conjunta inicial de l'eucaristia, **dissabte 9**, a les 20h, a l'església parroquial. Més informació: tel. 200-01-67.

• **TROBADA DE JOVES CRISTIANS DEL VALLÈS ORIENTAL.** - Sota la divisa: «Hem vist el Senyor», **diumenge 10**, a partir de les 10h, a la Parròquia de Sant Esteve, de Granollers (Pati de l'Alzinar).

• **RECÉS PER A RELIGIOSES.** - Dirigit per D. Eloy Latorre, prev., **diumenge 10**, a partir de les 10.30h, a Casa d'Espiritualitat Maria-Antònia París (c/ Major de Sarrià 169, tel. 203-72-12 i 203-74-04).

• **FESTA DE LA DIVINA MISERICÒRDIA.** - Al temple del Tibidabo,

bo, diumenge 10, a les 11h, missa celebrada per Mn. Eugeni Portusach, seguida d'exposició solemne del Santíssim; dinar de germanor, a Mater Salvatoris, i passi del video sobre la beata Faustina Kowalska, promotora de la devoció a la Divina Misericòrdia, i dissertació de Mn. Fernando Bigier. Més informació: tel. 426-16-22.

• **FESTA DE LA MISERICÒRDIA A CORNELLÀ.** - Convocada pel centre local de la Legió d'Ànimes Petites (moviment internacional), **diumenge 10**, de 10.30 a 17h, a la Casa de Betània, de Cornellà de Llobregat (c/ Bonavista 37, metro L5: Gavarrà). Cal avisar per dinar al tel. 436-57-11.

• **CONCERT DE CARILLÓ A LA GENERALITAT.** - Diumenge vinent, **dia 10**, a les 12, a càrrec de la carillonista Anna-Maria Reverte, amb obres de Borràs, Mozart, Franken, melodies catalanes i música sud-americana.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.** - Recés mensual, **diumenge 10**, a les 17h, a la residència de les Vedrunes (c/ Betlem 13-15, 08012 Barcelona), amb Mn. Josep Mollfullada. - **Celebració del 25è aniversari:** a Castelló de la Plana, **dissabte i diumenge següents, dies 16 i 17**; sortida en autocar des de Barcelona (informació: tel. 218-10-05 i 217-94-46, de 10 a 13h i de 17 a 19h).

• **CONGRÉS DE VIDA RELIGIOSA: TROBADES DE PREGÀRIA.** - La de Pasqua, amb el tema «Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots (Ac 2:44)», **diumenge 10**, a Barcelona: 17.30h, als Escolapis (Rda. Sant Pau 72); a Mataró: 17.30h, als Escolapis (Pl. Santa Anna 1); a Rubí: 17.30h, als Maristes (c/ Magallanes 65), i a Vilanova i la Geltrú: 17.30h, a les Teresianes (Rbla. Principal 71).

• **UNIÓ COMARCAL DE LLIGUES DE PERSEVERANÇA.** - Hora santa de la del Baix Llobregat, **diumenge 10**, a les 17.45h, a la cripta de Gaudí (parròquia del Sagrat Cor de Jesús) de la Colònia Güell, assistida per Mn. Lluís-Anton Armengol, prev.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.** - Recés mensual, **diu-**

menge 10, a les 16.30h, dirigit per Mn. Francesc de P. Sala, a les Missioneres Eucarístiques de Natzaret (c/ Mare de Déu de la Salut 26, 08024 Barcelona; tel. 213-01-82).

• **LEGIÓ DE MARIA, DE BARCELONA.** - Renovació del compromís apostòlic dels socis actius, **diumenge 10**, a les 17.30h, a la Parròquia de Sant Pau del Camp (c/ Sant Pau 101, 08001 Barcelona).

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.** - Recés a Montserrat, **dimercres 13**; més informació: tel. 216-02-13.

• **RECÉS PER A GENT GRAN.** - Dirigit pel P. Lluís-Anton Sobrero, s.i., del 14 al 17, a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona; tel. 203-88-62).

• **S.O.F. (SERVEI D'ORIENTACIÓ FAMILIAR).** - Grup de matrimonis que acull i ajuda gratuïtament matrimonis i famílies a superar dificultats de convivència. Telèfons: 200-17-06, 372-50-13 i 417-58-28.

• **MATRÍCULA OBERTA AL SEMINARI MENOR.** - El Seminari Menor Diocesà de Santa Maria de Montalegre, a la Conreria (Tiana), té oberta la matrícula del curs 1994-95 per a 6è, 7è i 8è d'EGB, BUP i COU. S'accepten alumnes externs per a tots els cursos. L'internat és exclusivament per a seminaristes. Per concertar entrevistes: tel. 395-10-11.

TARRAGONA

• **CONGRÉS DE VIDA RELIGIOSA: TROBADES DE PREGÀRIA.** - La de Pasqua, amb el tema «Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots (Ac 2:44)», **diumenge 10**, a les 17.30h, a les Carmelites Descalces (c/ Mare de Déu del Carme 2).

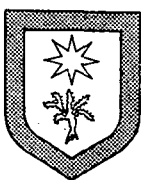
• **LA BISBAL DEL PENEDÈS: CONCERT DE PASQUA.** - Dins el cinquè cicle de Concerts de Primavera, organitzat pels Cors Antistiana i Santa Maria, **diumenge 10**, a les 18.30h, a l'església de Santa Maria, actuació de la Camerata de Sitges, el Cor Juvenil Antistiana i Orquestra de Cambra; obres de Mozart, Purcell i Händel.

EXERCICIS ESPIRITUALS per a tothom

Del 2 al 8 de maig

Director: P. Hilari Raguera, monjo.
Comencen i acaben a la tarda.
Servei de guarderia infantil, sol·licitant-ho prèviament.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
CASA D'ESPIRITUALITAT D'EL MIRACLE. Tel. (973) 48 00 45

Trobada de reflexió en la fe per a joves i educadors

Casa Mater Salvatoris 15, 16 i 17 d'abril

¿Vols reflexionar per trobar una resposta a la teva fe?
¿Vols compartir amb d'altres joves la teva vivència de cristià?
¿Quin és el teu paper dins la societat actual i l'Església?

Lloc: Casa Mater Salvatoris, al cim del Tibidabo.

Dies: del 15 a les 7 h. de la tarda al 17 a les 7 h. de la tarda.

A càrrec del P. Marià Ibar S.J.

Inscipcions: fins el 25 de març.

A la secretaria de l'Escola de l'Esplai. Tel.: 410 16 02 - 415 25 51.

A la secretaria del Moviment de Centres d'Esplai Cristians. Tel.: 410 01 00.

Col·laboració econòmica: 5.200 ptes. (estada i pensió).

Cal portar Bíblia o Nou Testament.

GIRONA

• **JORNADA DIOCESANA DE LA VIDA RELIGIOSA.** - S'hi farà també, enguany, la segona trobada de reflexió i pregària corresponent al Congrés de Vida Religiosa de Catalunya, **diumenge 10**, a partir de les 10.30h, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Serà presidida pel bisbe Dr. Jaume Camprodon; hi participarà la Gna. Llum Delàs parlant de «La vida religiosa avui i de cara al demà»; hi haurà celebració de l'eucaristia i dinar de germanor.

LLEIDA

• **ESCOLA DE L'ESPLAI DE LLEIDA.** - Comencen, passat Pasqua, cursos d'iniciació a l'esplai, d'educació ambiental i de prevenció de toxicòmans. La diada de tallers «Estimem la terra» serà el dia 17, de 9 a 14h. Més informació: Av. Blondel 11, 3r, 25002 Lleida; tel. 27-28-64.

• **CONVIVÈNCIA PER A NUVIS.** - Organitzada pel Secretariat de Pastoral Familiar, **dissabte 9** (de 17 a 20h) i **diumenge 10** (de 10 a 17h), a les Borges Blanques (tel. 14-29-75) i a Aitona (tel. 79-41-06).

• **CONGRÉS DE VIDA RELIGIOSA: TROBADES DE PREGÀRIA.**

- La de Pasqua, amb el tema «Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots (Ac 2:44)», **diumenge 10**, a les 17.30h, a les Dominiques de l'Anunciata (c/ Vallcalent 40).

• **CÛRSET PREMATRIMONIAL.** - Organitzat pel Secretariat de Pastoral Familiar, del **dia 11 al 14**, a les 20.30h, a Santa Tereseta, de Lleida (tel. 26-80-38).

TORTOSA

• **CONGRÉS DE VIDA RELIGIOSA: TROBADES DE PREGÀRIA.** - La de Pasqua, amb el tema «Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots (Ac 2:44)», **diumenge 10**, a Jesús: a les 16.30h, a les Teresianes.

VIC

• **EXPOSICIÓ ITINERANT «PER LA PAU».** - Promoguda per la Fundació per la Pau, serà del 5 al 17 d'abril, a l'Ajuntament de Sant Fruitós de Bages. Més informació: tel. 302-51-29.

• **CONGRÉS DE VIDA RELIGIOSA: TROBADES DE PREGÀRIA.** - La de Pasqua, amb el tema «Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots (Ac 2:44)», **diumenge 10**, a Vic.

IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL PER A UNA CELEBRACIÓ EXPRESSIVA I DIGNA DE LA SETMANA SANTA

CELEBRAR LA SEMANA SANTA EN LAS PEQUEÑAS COMUNIDADES

Preparat per Pere Farnés Scherer

- Un valuós i eficaç ajut per als celebrants que han de presidir —a voltes binant— les celebracions a les comunitats parroquials, cases religioses o d'espiritualitat que no tenen gaires mitjans per a realitzar les festes més importants de l'any.
- Una guia fàcil per tal que qualsevol fidel pugui participar intel·ligentment en els ritus de Setmana Santa, fins quan no es disposa de ministres, cantors o lectors, o aquests són pocs.
- Un resum breu i clar per a explicar al poble, d'una manera planera i clara, el que és més important de cada un dels dies de Setmana Santa.
- Suggestiments per quan, a les comunitats ja amb més possibilitats, es disposa de diversos lectors o ministres, però aquests no coneixen prou el desenvolupament dels ritus extraordinaris dels dies sants ni els moments en què han d'intervenir.
- Un apèndix clar per a quan es disposa de monitor (editat en fulletó a part), on aquest trobarà tots els textos que ha de llegir amb la indicació dels diversos moments de les seves intervencions.

Format 17x24 cm. • 232 pàgines. (Apèndix: 24 pàgs.) • Impressió a dues tintes • Enquadernació tapa forta • P.V.P. 1.830 ptes. (amb IVA)

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Es disposa també d'alguns exemplars en VERSIÓ CATALANA i amb les mateixes característiques, però impresos a una sola tinta, que podeu sol·licitar a l'autor, tel.: (93) 334 02 48.

És una iniciativa dels escolapis per promoure l'educació en el lleure

Les colònies Jordi Turull celebren el seu 30è aniversari

Les colònies Jordi Turull per a infants, que promouen els escolapis, aquest estiu compleixen els 30 anys de funcionament. Les colònies porten el nom del pare Jordi Turull, que va morir en un accident de muntanya. S'han fet durant tots aquests anys a la casa de Pineta a la província d'Osca. Andreu Trilla, pare provincial dels Escolapis de Catalunya, ens explica els actes que han preparat per celebrar aquest aniversari.

—**Amb quina intenció van nèixer les colònies i quina ha estat la seva evolució?**

—Quan es va rescatar el cadàver del pare Jordi Turull, que va morir fent alpinisme, vàrem descobrir una gran casa que havia estat construïda com a sanatori a la Vall de Pineta. Vam creure que aquell edifici podia ser molt adient per fer unes colònies per a infants. Al llarg de 30 anys, el concepte de colònies ha canviat molt, tant pel mètode educatiu mixt: nens i nenes i per altra banda, ens hem interessat per integrar nois amb dismunitats, diverses problemàtiques familiars o que provenen de protecció de menors. Actualment es promou la coeducació per aconseguir la normalització d'aquests nois conflictius. L'any 1972 es va iniciar un altre tipus de colònies

A les colònies Turull es fan moltes activitats de natura en petits grups

per a famílies senceres: pares amb fills.

Ara el nom de Colònies Jordi Turull és el d'una institució que més enllà d'organitzar les activitats d'estiu a Pineta, es dedica a la formació en el lleure durant tot l'any. Tenim una casa a Alella i una altra que es diu Eucaria, prop d'Igualada que, com que estan més a prop, serveixen per fer sortides els caps de setmana. La casa de Pineta només està oberta des de Setmana Santa

fins a octubre, però hem pensat ampliar les dates per aprofitar la temporada d'esquí ja que està molt a prop de les pistes franceses.

—**Quines activitats han preparat per commemorar els 30 anys de funcionament?**

—S'han organitzat activitats durant tot l'any. Més de 100 monitors faran una pujada massiva, amb determinades excursions, a la Vall de Pineta a finals de primavera. Es pensa posar

una placa nova al mateix lloc on es va produir l'accident del pare Turull. Altres col·lectius com les colònies familiars també hi participaran. El 15 de maig més de 1.000 persones s'aplegaran a la casa d'Alella on es farà una exposició de fotografies per recordar tot el que s'ha realitzat durant aquests anys. També es crearà una associació que es dirà *Els Amics de Pineta* per promoure, entre altres coses, un pla per restaurar la casa.

—**L'orde dels Escolapis sempre ha estat lligat al camp de l'ensenyament. ¿Quantes escoles dirigeixen a tot Catalunya?**

—Tenim 19 escoles on estudien uns 20.000 alumnes de tots els nivells i també de formació professional. Els escolapis ens dediquem a l'educació i l'escola ha estat l'eina que s'ha fet servir de forma majoritària, però també ens preocupem per l'educació en el lleure, tenim assignades algunes parròquies que ens han confiat els bisbats, col·laborem en el Setem (Servei al tercer món). A través d'aquest organisme, el proper estiu, més de 300 joves a partir dels 21 anys, aniran a camps de treball del tercer món. També hem organitzat una altra entitat que ara comença a funcionar, «Servei solidari» que promou el voluntariat a casa nostra.

Les persones interessades a conèixer detalls d'aquesta commemoració, es poden dirigir a la institució Colònia Jordi Turull, Ronda St. Pau, 80. Tel. 442 18 14.

■ Glòria Carrizosa

Catalunya Cristiana

Pulgarí 5-7
08014 Barcelona

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça.....

Població D.P..... Província..... Tel

Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

domiciliació bancària
(en aquest cas empleneu l'ordre de domiciliació)

xec nominatiu que adjunto

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....

Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat Oficina Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 15 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

Crònica televisiva

El popular Xavier Sardà ha tornat a TV3, després d'una breu absència d'ençà que fos el presentador de la darrera temporada del concurs de vídeos domèstics *Betes i films*, amb un programa mou que pretén capgirar de cap a peus, des d'una perspectiva irònica i humorística, els típics i tòpics continguts dels espais televisius. *Tot per l'audiència*, dirigit per La Trinca, s'erigeix, de la mà de l'inseparable amic i confident del senyor Casamajor, com una

Una enginyosa sàtira sobre la televisió

punyent sàtira de la batalla que actualment enfronta les diferents cadenes de televisió per tal d'assolir els majors índexs d'audiència. El programa, mitjançant la seva estructura configurada en diverses seccions temàtiques i el seu ritme vertiginós, vol declarar obertament la guerra al *zapping*, autèntic esport nacional dels anys noranta. Xavier Sardà compta amb la

col·laboració de tres membres del programa de Ràdio Barcelona *El terrat*: Toni Clapés, Andreu Bonafuente i Oriol Grau, que dóna vida a Maria Carme Dades. Des d'una central de dades força singular, aquest trio segueix amb lupa digna d'en Sherlock Holmes el zumzeig produït per l'evolució de les preferències dels televidents al llarg del programa i informa

puntualment al presentador si cal fer quelcom per aconseguir pujar l'audiència. També fan possible que en una hipotètica taula rodona puguin reunir-se les veus i les imatges de Quim Monzó, Mikimoto, Nieves Herero i, fins i tot, del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol.

La gran novetat de *Tot per l'audiència* consisteix en una secció anomenada *Canal privat* que, a través d'un gran nombre d'innovacions tècniques i de càmeres camuflades a la casa de la persona escollida, fa que un

televident que vegi TV3 pugui veure's en pantalla i convertir-se, sense prendre-hi gens de part, en el personatge estel·lar de la vetllada televisiva. *Taxi, taxi, La vida és una tómbola*, divertides imatges de càmeres indiscretes, paròdies d'altres espais de televisió, estrambòtics anuncis televisius i una cançó que el mestre Rius interpreta cada setmana com a dedicatòria burlesca a un personatge conegut són algunes de les seccions-ingredients que componen aquest sorprenent còctel televisiu. Tot per i per a l'audiència.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

LA SARDANA I LA DANSA

Dansa sacra

Tant en els dies anteriors com durant la Setmana Santa s'han fet una sèrie d'actuacions d'esbarts dansaires que han portat als escenaris de diversos punts de Catalunya la representació de la Passió de Jesús. En aquesta secció volem fer esment de dues: una va tenir lloc a Barcelona i una segona al monestir de Montserrat.

A Barcelona, la representació va anar a càrrec de l'Esbart Dansaire de Santa Eulàlia, fundat fa aproximadament 40 anys. Aquest esbart va interrompre la seva activitat durant una sèrie d'anys. El treball iniciat per Josep Pons i Joan Ros, amb la col·laboració d'Eduard Bernet, l'ha continuat ara Josep Pons, que ha comptat amb el suport de Joan Fontes. L'esbart disposa actualment d'un grup de gent jove que permet albirar el futur amb un cert

optimisme. La representació d'aquest grup va tenir lloc al Centre Cultural de la Mare de Déu del Carme. S'hi va presentar l'espectacle *Les hores*, que va tenir una acollida molt bona. Els intèrprets varen ser l'Orfeó Atlàntida, dirigit per Antoni Coll, l'Esbart Santa Eulàlia, i la Cobla La Principal del Llobregat.

La segona representació de què parlàvem va fer-se al monestir de Montserrat. En van ser protagonistes l'Esbart Dansaire de l'Orfeó Reusenc i la Cobla La Principal del Llobregat, tots junts sota la direcció de Jesús Ventura i Barnet. El cant, la dansa i la música varen trobar un marc molt escaient per a una representació religiosa.

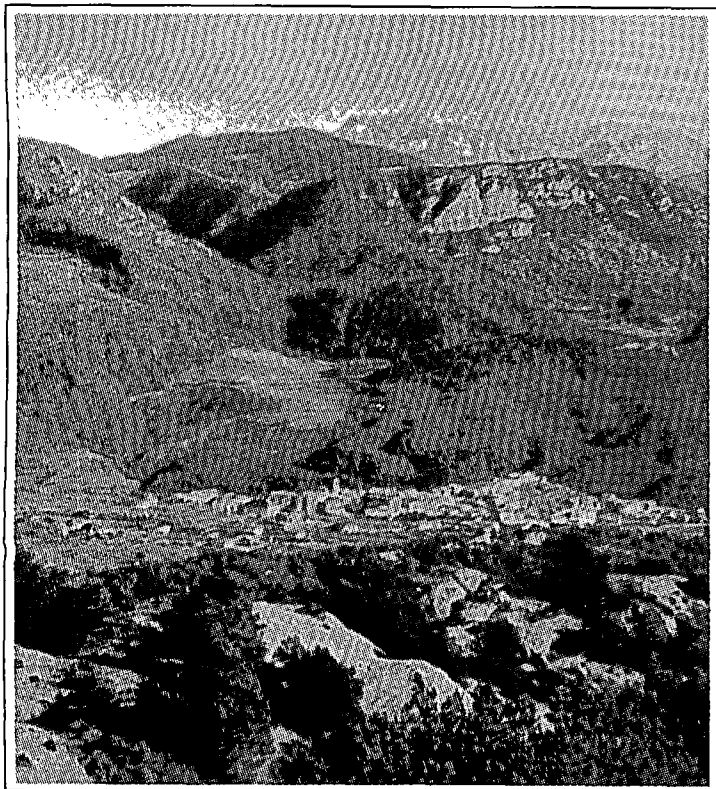
■ Josep Ventura

Quart aniversari dia 15
d'abril de la mort de
Leandre Jordà Gili

Record viu i enyorança dels
que et varen estimar
Tingues la pau de Crist

XCIV Viatge Cultural

17 d'abril
de 1994

Olius,
Port del
Comte,
Sant Llorenç de Morunys

Olius

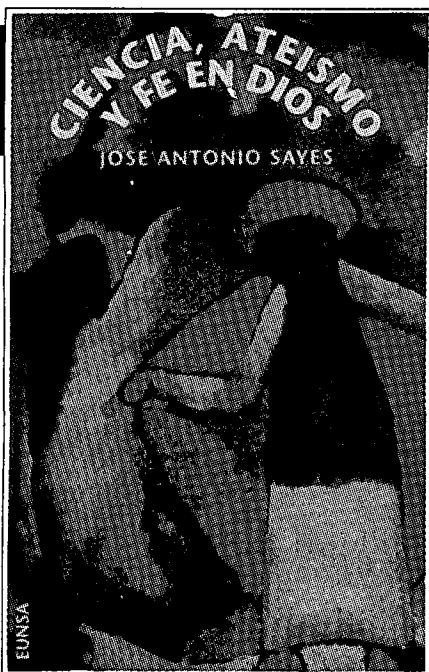
Preu: 3.800 ptes., comprant viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Roser. La sortida serà a les 7,30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM

Restaurant BON DIA
Carretera de Berga S/N.
Tel. (973) 49 23 25
ST. LLORENÇ DE MORUNYS

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora habilitada per complir el precepte dominical

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

José Antonio Sayés.
Ciencia, ateísmo y fe en Dios.
Ed. Eunsá.

El problema de l'existència de Déu

Kant deia que el concepte més inabastable per a la raó humana és el de Déu, però al mateix temps resulta ser el més inevitable. Així és, fins i tot per aquells que no creuen en Déu, ja que, tot home experimenta continuament la seva impossibilitat d'apaivagar

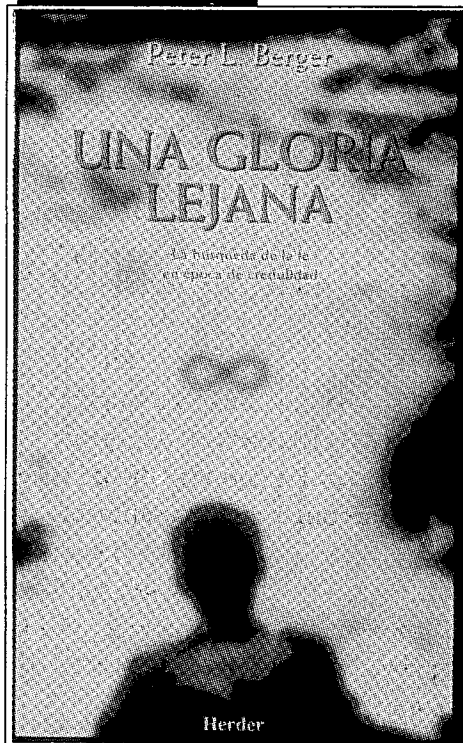
un connatural anhel de felicitat infinita i definitiva. En conseqüència, mentre trobi davant seu la limitació i la mort, l'home continuarà parlant de Déu, hi cregui o no hi cregui.

El professor Sayés presenta en aquesta obra amb un llenguatge clar i profund una panoràmica completa sobre el problema de l'existència de Déu, té el mèrit afegit de recollir alhora tant les qüestions clàssiques com les instàncies actuals de l'ateisme i l'agnosticisme, així com el paper de la ciència moderna en aquest debat

José Antonio Sayés neix a Peralta (Navarra) l'any 1944. Ordenat sacerdot l'any 1968. Doctor en Teologia per la Universitat Gregoriana de Roma, és un profund coneixedor de la fenomenologia i la filosofia transcendental, representades per E. Schillebeeckx i K. Rahner entre d'altres. Actualment, és professor a la Facultat de Teologia de Burgos on imparteix Teologia Fonamental. Autor de més de vint obres de Teologia i Filosofia, escriu en diverses revistes científiques.

● F.P.

La fe religiosa en una època escèptica

Peter L. Berger.
Una gloria lejana.
Ed. Herder.

Una gloria lejana investiga les possibilitats d'una fe religiosa en una època que ha estat denominada secular i escèptica, però que potser caldria anomenar-la època de credulitat. Berger, eminent sociòleg de la religió, intenta aquí conciliar els seus propis impulsos racionals i religiosos. En aquest assaig fi i penetrant aporta tota una vida de reflexió professional i personal per explicar la natura de la fe, el seu context modern pluralista i les seves conseqüències socials i personals.

La posició de Berger se situa en la tradició del protestantisme liberal, però el seu llibre s'adreça a tots els que es comprometen a la recerca de la fe i volen evitar les dues gran temptacions a les quals el creient ha de fer front diàriament: l'extrem d'una ortodòxia opressiva i fanàtica (croada) i l'atrinxerament

defensiu (gueto). Davant la «contaminació cognoscitiva» del pluralisme modern hi cap una autèntica postura de «negociació cognoscitiva».

Peter L. Berger és professor universitari i director de l'Institut per a l'estudi de la cultura econòmica de la Universitat de Boston.

● C.C.

Pizzas y panes italianos. Ed. Elfos

El succulent món de les pizzes

En els darrers anys, la pizza s'ha convertit en un dels suports principals d'un àpat ràpid i còmode, havent-hi pizzerias gairebé a tot arreu. Tambien hi ha una gran varietat de pizzes, ja siguin fresques o congelades, a punt per coure a casa, que es poden adquirir en comerços i supermercats.

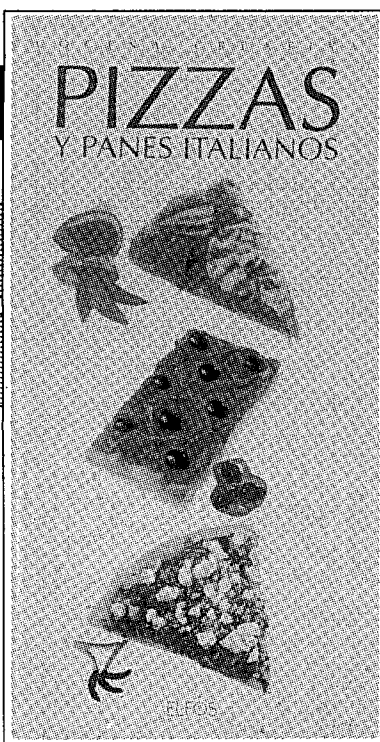
La pizza és avui dia un aliment valuós i atractiu que, partint del simple formatge i tomàquet, cuinats amb herbes fresques i oli d'oliva, es pot transformar en un menjar compost d'ingredients deliciosos: tota la riquesa dels mariscs, les verdures orientals i les espècies.

No és tan difícil fer la pizza a casa. No es desanimi per haver de preparar la massa de llevat; aviat descobrirà que és tan fàcil com fer pastissos. També veurà que, com alternativa, hi ha diverses i delicioses bases de pizza per escollir: integrals, de pa fi com a base, de farina de blat de moro, etc.

La pizza no té perquè està relegada simplement a un element per picar o a una «tapa» ràpida de cuinar. Actualment, és freqüent utilitzar-la com un plat especial per consumir en el còctel, com uns altres pastissos i pastes substancials; i fins i tot per postres. En aquest llibre s'inclouen receptes tradicionals, delicioses idees de fàcil i ràpida realització i de pizzes escollides especialment pensant en els infants. També hi ha una temptadora gamma de pizzes divertides per la seva originalitat i moltes idees d'altres països, així com una interessant col·lecció de pans italians.

És important que els ingredients siguin al més frescos possible. El formatge parmesà, per exemple, ha de ser fresc, ja que l'envasat hi dona un sabor fort i dominant que fa malbé el sabor del plat. Amb l'ajuda d'aquest llibre, que aporta més de 1000 receptes fàcils d'elaborar, il·lustrades a més amb magnífiques fotografies en color, descobriran el succulent món de les pizzes.

● C.C.

Una excel·lent divulgació del pensament manyista

Teniu a les mans un llibre-síntesi que reflecteix la personalitat del nostre pensador com a intel·lectual i home d'estudi. L'autor és llicenciat en Història, fill de Batea (Terra Alta). Àngel Monlleó i Galcerà és un bon coneixedor del canonge i teòleg tortosí. Ara ens serveix una excel·lent divulgació del pensament manyista.

Amb perspectiva històrica, cal situar Manyà en la neoescolàstica de principis de segle i en l'ambient antimodernista que es respirava a Roma. Manyà, però, tot i assumint la filosofia escolàstica, n'és un crític independent, que repensa per compte propi l'herència tomista. Els *Theologumena* en són una prova. Les qüestions més difícils de la Teologia *perennis* són estudiades a fons. El Dr. Josep Perarnau, just un any després de la mort de Mn. Manyà, deia en una

Àngel Monlleó.
Joan Baptista Manyà. Intel·lectual i Home d'estudi.
Ed. Claret

conferència: «El nostre teòleg supera la prova de l'àguila. Va mirar fit a fit sense tancar els ulls als temes més intrincats de la Teologia, com ara harmonitzar gràcia de Déu i llibertat de l'home.»

En aquest petit volum podreu comprovar la sensibilitat del pensador, que s'obre a tot un ventall de temes com ara la Filosofia, l'Apologètica, la Teologia, la Psicologia, la Pedagogia, la Història i temes puntuals de llengua i cultura catalanes...

El Dr. Manyà és una glòria de l'Església catalana i s'inscriu en l'anomenada generació de capellans intel·lectuals dels anys vint. Sabien harmonitzar amb clarividència i profunditat el trinomi: Fe, Cultura, Pàtria.

● C.C.

MAINADA

¿Es pot viure sense música?

En Pere té vuit anys. És un noi espavilat i simpàtic. És fill d'uns amics dels meus pares, i de tant en tant ens veiem. Els seus pares són músics. Vull dir que la música i el cant els agrada molt, fins i tot toquen en orquestres.

Fixeu-vos! A casa en Pere hi ha dos pianos, tres clavicèmbals (que són com una mena de piano), una viola, una guitarra, un joc de flautes, etc. És clar, en Pere, des de petit, està rodejat de música, i de la bona!, pels quatre costats. I li agrada. Estic segur que ell ja deu estudiar música, i deu tenir ganes, quan sigui gran, de ser tan bon músic com el seus pares.

L'altre dia, va anar de visita, amb els seus pares, a casa d'uns amics. Ell escoltava la conversa i mirava insistentment a dreta i esquerra. No acabava de veure on tenien el piano, o el clavi-

cèmbal, o la guitarra. No els veia. Finalment, després de fer discretament el xafarder, va arribar a la conclusió que no en tenien cap.

En sortir, estava capficat. Fins que tot d'una digué als seus pares: «Els vostres amics no tenen cap piano. ¿Com s'ho deuen fer? ¿Es pot viure sense música?»

Òndia noi, quina pregunta, ¿eh? A mi la música m'agrada molt i cantar també. Al «cole» tenim un «profe» de música qu ens ensenya moltes cançons i a tocar la flauta. I de tant en tant anem a sentir un concert. Quan seré més gran vull cantar en una coral, i em sembla que diré als meus pares que vull aprendre a tocar el piano.

A vosaltres, ¿no us agrada la música? ¿No us agrada cantar? ¿Oi que sí?

L'Eixerit

La petita Natzaret

Aquell hivern estava essent especialment fred. Feia gairebé una setmana que no parava de nevar. Els arbres estaven despallats, les cases tenien els terrats ben blancs, i els carrers estaven completament gelats.

La Nazaret era una petita nena òrfena que vivia de la caritat de la bona gent del poble. Però ara el temps era massa cru. La gent gairebé no sortia al carrer, i, quan ho feien, caminaven tan de pressa, amb els ulls mig aclucats, que ningú no li prestava atenció.

Vestida amb vells parracs i amb els peus descalços la pobra nena s'estava quedant ben glaçada. Per entrar en calor, caminava d'una banda a l'altra de la vila, sense que ningú s'adonés de la seva presència.

L'única persona que l'acollia i li donava menjar era una velleta que, com ella, sense llar ni família, acostumava a seure a les escales de l'església envoltada de coloms. Va ser ella qui li va explicar que els ocells, com més fred tenien, més piulaven.

Esgotada i morta de fred, la Natzaret va refugiar-se una nit en un portal. Allà, arraulida en un racó, cantava i cantava fluixet mentre amb el seu alè s'escalfava les mans. A poc a poc va anar trobant-se més bé i es va adormir plàcidament.

L'endemà, quan la portera baixà al portal, es trobà amb un petit pardal que piulava amb totes les seves forces.

—No ploris, pobret. Et pujaré a casa, i mai més no tindràs fred o fam.

ANNA

Sol.: Violoncel; Oboe; Viola; Trombó; Trompeta.

SIGFRID

CENT PEUS? QUANT DE TEMPS...!

PRECISAMENT VOLIA EXPLICAR-TE QUE...

HO SENTO, PERO FAIG TARD...

ADÉU...!

MAI NO SABRÁS VALORAR UNA BONA CONVERSA

EN BADOSA I EN BASORA

Clici!

GLACI!

EMISSIONS A LA TELEVISIÓ

TV1

Diumenge 10.25 *Misa de Pascua y Bendición Urbi et Orbi*: des de Sant Pere del Vaticà.

Dimarts 02.10 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Diumenge 08.45 *Espacio interreligioso*.

Dissabte 08.00 *Últimas preguntas*.

CANAL 33

Divendres 17.15 *Signes dels temps*: Signes dels 90; Diàlegs: «Mort i resurrecció» amb la participació de Eulàlia Mas, Joan Pera i Rosa Navas; Espai obert: «Esquimals»; Aula; 7 dies d'Església; Evangeli avui: a càrrec d'Armand Puig (director: Xavier Martín).

Diumenge 24.00 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 01/04 No hi ha programa.

DI 04/04 No hi ha programa.

Dv 08/04 22.45 *Creure, avui*: «Musulmans entre nosaltres» - «L'obra de Manuel Cusachs (director: Ramon Safont-Tria)».

EMISSIONS A LA RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge 09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge 10.00 *La música religiosa*: «O come, let us sing unto the Lord, anthem n° 8. (Salm 95), de Händel; *Dixit*, de Boccherini.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge 15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*
21.00 *El Espejo*

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

Dimarts

15.00 *Frontera*: programa sòcio-religiós que tracta els temes puntuals de més actualitat davant el fet religiós (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; l'entrevista; Sugeriments per viure millor la vida i la «carta dominical» de l'arquebisbe Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO BERGA (FM 95.7)

Diumenge

09.00 *Missatge d'esperança*: informació religiosa i conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona (director: Albert Obradors).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

COPE/RÀDIO SABADELL (OM 882)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*

21.00 *El Espejo*

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona).

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

22.10 *Noticiero*.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÈ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: espai setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. A part té les seccions: *La paraula del bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Els sants oblidats* (narració dels sants de la setmana), *El comentari pels joves* (amb Jaume Reixach), *El significat de l'evangeli* (amb Mn. Pere Carreras), *Església Viva* (presentat per Angel Rodríguez).

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (AM 1260-FM 90-3) diumenge 9.40h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 8.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Stil de Cassà (FM 92.3-92.8) diumenge 9.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h.

Ràdio Grup Girona, (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.7) diumenge 9.30h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio Shalom de Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació (presenta: Josep Maria Pont).

L'emeten:

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 8.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) dijous 20.30h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107) divendres 20.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.30h.

Ràdio Sarrià (FM 87.6) diumenge 8.30h.

Ràdio Les Planes (FM 107.7) dissabte 10.00h.

Ràdio La Vall (FM 107.6) dimarts 21.00h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) dimarts 14.30h.

Ona Jove Riudellots (FM 101.2) dissabte 17.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai que compta amb el comentari del Bisbe de Girona que es publica cada setmana en el «Full Parroquial».

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.00h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera,

Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltobre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30 h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Móra d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00

Ràdio Ulldesona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSÒ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Petits anuncis

VARIS

ES VEN casa a Tivissa (Tarragona) molt bon estat amb o sense mobles, zona tranquil·la, bon preu. Tel. (977) 41 82 73 - 41 81 51.

SRA. 50 ANYS bones referències. Busca hab. a canvi servei o tenir cura de persones grans. Tel. 203 44 77 dimarts-divendres de 6 a 8 tarda.

SEGELS Col·lecció valoro i compro. Pago al comptat, passo a domicili. T. 357 83 94.

ES NECESSITA una senyora amb experiència de la llar i capacitat de treball, jove, per a cuinar i netejar una llar infantil amb 12 persones. Contracte laboral 40 hores setmanals. Interessats telefonau als matins a la Sra. Marta. Tel. 430 1606.

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses, hab. ind i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Ref. Tel. 450 39 30.

PER NO PODER ATENDRE s'ofereix llicència explotació accessori automòvils antienuernament, patentat i premit a Ginebra i Barcelona, practicat a ple èxit, a punt per a marketing mundial. Tel. 972/ 23 29 51, Sr. Camps. Avinguda St. Narcís, 15, 17005 Girona.

LLOGO pls. T. 430 72 66.

TONA, es lloga torre planta baixa amb jardí prop Balneari, 4h. cal. Tel. 887 00 69.

TINCCURA persones 3a. Edat onens i feina. Tel. 311 83 34.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer Puiggarí, 5-7, 08014 Barcelona.

NOM
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... TEL.....
PREU LÍNIA SETMANES.....

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí 5-7, 08014 Barcelona
RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

CASA GAY

Servei de lloguer per a festes i banquets. Cadres, taules, cristalleria, vaixela, etc.

Roger de Llúria, 12 | 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

ILLUMINARE RESIDENCIAL 3A. EDAT

- Habitacions dobles, individuals amb bany.
- Consultori mèdic.
- Cuina pròpia (adap. necessitats dietètiques).
- Capella. Missa dominical.
- Petita zona enjardinada.
- Ambient molt familiar

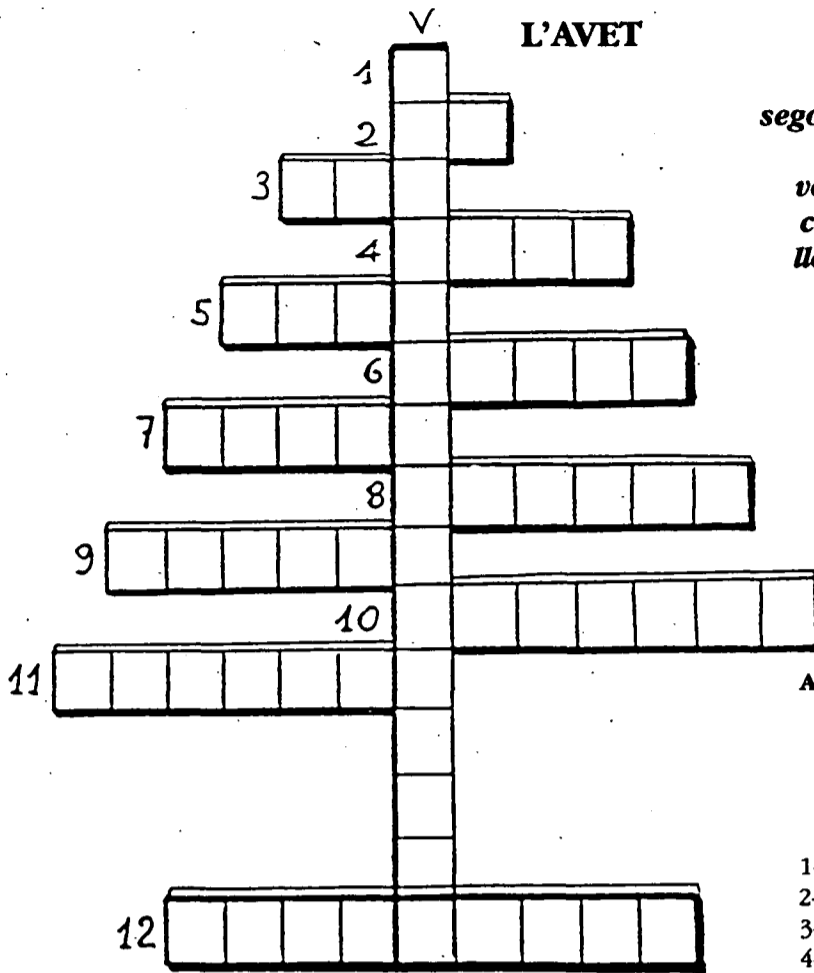
C/ Alt de Gironella, 44 - torre (zona Tres Torres)
Tel. 202 04 50.

Sense cap compromís, us agraïem la vostra visita

Passatemps

ENCREUATS

per Rosa Collell

Una paraula vertical, segons la definició i a dreta i esquerra, com es pot veure en el dibuix han de coincidir els mots amb la lletra de la vertical també segons la definició.

A LA VERTICAL: Dona que es dedica al mètode per a enregistrar la mida, la forma i la funció de determinats òrgans especialment la glàndula tiroides.-

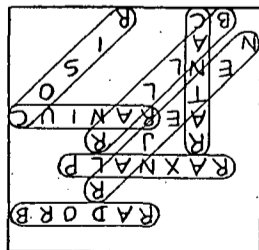
- 1- L'est.-
- 2- Nota musical.-
- 3- Objecte que forma una cavitat.-
- 4- Primer dia de la tercera i darre- ra de les parts en què el calendari romà dividia els mesos.-
- 5- Enemic de l'home, segons el catecisme de fa anys.-
- 6- Tarjeta gran.-
- 7- Instrument agrícola.-
- 8- Greixó.-
- 9- Bèstia.-
- 10- Que ofèn.-
- 11- Aquell qui fa demagogia.-
- 12- Acció de salvar d'un perill.-

Solució
La vertical: Escintil·lografa.-
1- E.- 2- Si.- 3- Buc.- 4- Idus.- 5- Cam.- 6- Tarja.- 7- Rampi.-
8- Llardó.- 9- Animal.- 10- Ofensiu.- 11- Demagog.- 12- Salvament.-

SOPA DE LLETRES per Montserrat Albert

SÓC UNA NOIA UN XIC ESPECIAL, PERQUÈ M'AGRADA... SÓN 7

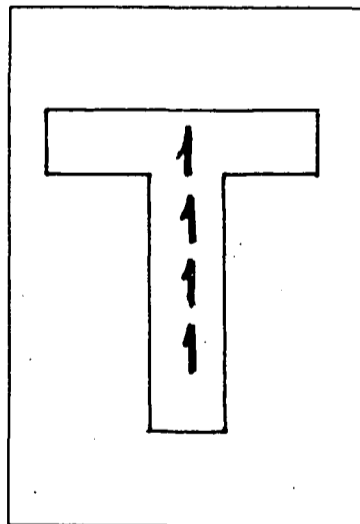
MORADALOBO
ARCORADORB
CERALIRIOO
ERAXNALPSE
TAROJIRIAS
ATAERANIUC
VATLLVISOC
IENLOBOSIO
NOAOPXIOLS
OBCRORMYOA

Brodar - Costir - Cuinar - Planxar - Cantar - Netjar - Ballar.

JEROGLÍFIC per Núria Albert

COMPRA-LI ESQUÍS

Solució al 757

CON, sol
Consol

FILATÈLIA per Enric Graupera

DOMENICO BIGORDI «GHIRLANDAIO», pintor

L'any 1976, Itàlia va recordar aquest gran pintor que va néixer i morir a Florència (1449-1494). De jove treballà en l'orfèbreria al costat del seu pare. Havent descobert una forma de garlanda que va merèixer molts elogis fou anomenat Ghirlandaio. Més tard es dedicà a la pintura, art en què excel·lí. Destaquem les seves obres més importants: Crist mort, El Sant sopar, La Visitació de la Verge, Vulcano i els forjadors, etc.

ESCACS per Jaume Mora

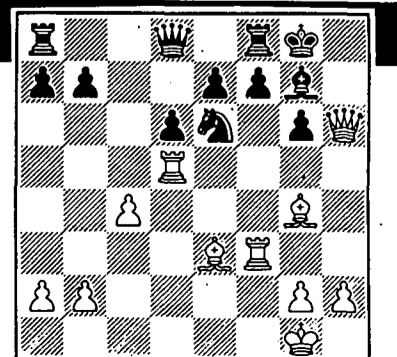
DIAGRAMA 527

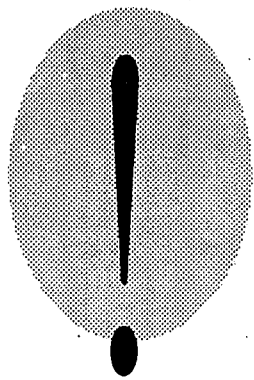
Blanques juguen i guanyen.

Tothom encertarà la primera, però ¿sabreu seguir la combinació sense ajudar-vos de tauler i peces?.

Solució al diagrama 526

1 CIR-2C
Si 1...D5D, 2 D2A
Si 1...DxT, 2 D5D
Si 1... D5A, 2 DxD

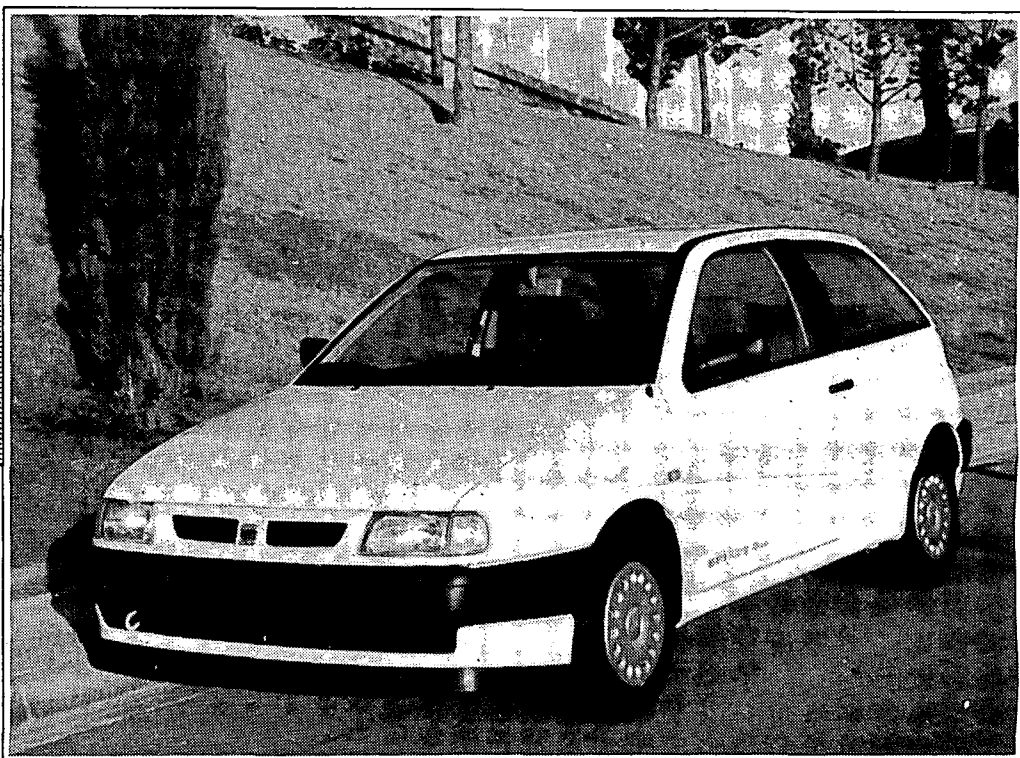
la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: *Un cotxe
SEAT IBIZA,
1,3i CL - 3 portes.*

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: *Viatge a Terra Santa (2 places), en qualsevol dels nostres pelegrinatges.*

3r. premi: *Un joc de cafè, de producció artesanal.*

I també, a més:

10 lots de llibres amb 6 títols de la nova col·lecció «ÀLBUMS DISNEY», de Walt Disney (Ed. Beascoa).

BUTLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1993 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Talonaris a 6.250 ptes. Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població..... DP.....
Tel..... Província.....
Trameto l'import per xec barrat gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BULLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

El Senyor ha

ressuscitat. Al·leluia!

LLINDAR

Des dels inicis dels anys 80 que ha anat prenent forma la teorització sobre el que s'anomena «pensament feble». Gianni Vattimo és un dels seus representants més genuïns. Vattimo, partint dels seus estudis sobre Nietzsche, ens mostra com el saber de l'home no pot pretendre posseir la veritat, ni determinar jerarquies de valors indiscutibles. No existeixen valors absoluts: cada dia podem experimentar com en la vida se'ns presenten solucions «diferents» entre si, i com no existeixen criteris decisius, definitius, per orientar-nos enmig d'elles. Vattimo, en definitiva, proposa construir un pensament precisament sobre la precarietat de l'individu, l'anomena «pensament dèbil»

Es tracta d'una forma de pensament que suggereix, o potser millor, descriu la situació en què es troba avui l'individu en una societat en crisi com la nostra. Alguns afirmen que aquesta situació expressa molt bé el que podria anomenar-se «era de

la lleugeresa», una clau per entendre la cultura d'aquest fi de segle. Ha estat Milan Kundera qui millor l'ha popularitzat en la seva novel·la *La insuportable lleugeresa de l'ésser*. El protagonista descobreix que una vida conduïda per l'imperatiu de no vincular-se seriosament a res —ni a la moral, ni a la

d'aquesta situació es comprèn molt bé que el magisteri del papa Joan Pau II es dirigeixi expressament a evitar que els cristians es deixin portar per aquest regne de les sensacions, per la passivitat i manca de maduresa que s'observa en el comportament individual i col·lectiu de tants homes i dones d'avui. El Papa, a través de les seves últimes encíclics ens crida a la renovació del nostre compromís cristià i demana que tota l'Església sigui de debò, fermament, una església «confessant». La recent «carta a les famílies», per exemple, vol tornar el protagonisme a la família com a forjadora de la veritable «cultura de l'amor».

Per altra banda, el Papa ens ensenya que si bé és veritat que les adquisicions més importants i més preuades de la nostra època —o almenys de la cultura occidental— són la consciència i la consegüent defensa dels drets de la persona humana i de la llibertat i del pluralisme, no podem cedir, tanmateix, en el sentit d'una dissolució moral, d'una pèrdua de valors que puguin ser punt de referència comuna. És l'encíclica «Veritatis splendor» on el Papa ens ha ajudat més a «objectivar» la nostra relació amb Déu, amb els altres i amb la realitat, tornant a situar novament el paper de la consciència i obrint-la a l'exigència de la veritat. Perquè el problema és el «jo», el subjecte, l'ésser personal, quelcom que ja Romano Guardini va anunciar fa moltes dècades que estava en perill. I així ha estat: un ocult procés dissolvent ha anat soccavant la força integradora que es requereix per a la constitució de l'ésser personal. El «jo» s'ha debilitat fins arribar a perdre la seva identitat.

El sociòleg Peter Berger ha advertit recentment que «quan el pes del relativisme es fa massa feixuc, aquesta tolerància es pot col·lapsar de sobte... L'individu totalment tolerant és per aquest mateix fet un individu que sosté que res no és veritat, i finalment, un individu que no és res. I aquest és el brou de cultiu que engendra fanàtics». La «pantolerància» pot transformar-se de sobte en una frenètica intolerància. Quelcom del que també Joan Pau II ens ha alertat amb la «Veritatis splendor».

De Joan Pau II no es pot dir de cap manera que condemni la civilització moderna. Sempre reconeix els seus aspectes positius, tant a nivell material com cultural, però ens adverteix que, des de diversos punts de vista, es tracta d'una civilització «malalta» que produeix profundes alteracions en l'home (núm. 20, «Carta a les famílies»). I en aquest punt coincideix amb les anàlisis dels més lúcids sociòlegs, antropòlegs i filòsofs d'avui.

■ Manuel Valls i Serra,
director

La reconstrucció de
l'ésser personal,
una tasca eclesial

política, ni tan sols a l'amor—, lluny d'alleujar l'existència, la converteix en quelcom tràgicament insuportable.

Tanmateix, el «pensament feble» deixa el camí obert a conclusions discutibles, com per exemple, la que afirma que la veritat no existeix, i allò que compta per tant és l'aparença. Es tracta d'un pensament que no disposa de cap accés directe a la realitat. Conclusió que coincideix amb els missatges dels mass-media, especialment la publicitat, i que s'adapta perfectament a l'estil de vida consumista que encara preval avui. Això indica que ja no estem davant els baluards de l'ateisme clàssic, sinó enfront d'unes tendències reduccionistes de la vida i del pensament. ¿No és veritat que fins i tot ens trobem davant d'una certa «supressió» de la realitat, impulsada pels mitjans? ¿No ens trobem enfront d'un consumidor anestesiat? Avui preval la «imatge» per damunt de la mateixa «realitat».

Tot això influeix decisivament en la configuració de personalitats febles. Davant

ARA MATEIX

Per Pasqua, alegria

■ **J. Carrera Planas**

La de l'alegria és una virtut humil. Tant, que molts cristians ni la consideren virtut o, almenys, no l'esmenten gaire com a tal. Tampoc en els ambients seculars no es pensa en l'alegria com en una virtut cristiana. Més aviat al contrari... Tenim més fama de divendres sant que de diumenge de Pasqua... com si fossin separables l'un de l'altre. Precisament l'originalitat de la nostra fe és que situa l'alegria no al marge, sinó a l'interior de la condició humana, incerta i contradictòria.

La de l'alegria és la virtut de Pasqua. Quan som capaços d'adonar-nos que el mal de l'home i el mal del món, tan pesants, tanmateix es mouen i avancen cap a la resurrecció, no deixem de patir-los, però ho fem d'una altra manera. L'esperança, tot i mirar al futur, ja modifica el nostre present. I no només en el sentit d'infondre'ns ànim, sinó també en el de canviar la significació real de la vida i de la mort.

Com a virtut humil que és, l'alegria, en tant que actitud normal, no té gaire prestigi. Més aviat és valorada com a parèntesi, com a evasió convencional, compensadora d'una realitat que continuem considerant irreversiblement negativa. La nostra cultura tendeix a ampliar, com més millor, aquests espais marginals —caps de setmana, vacances, promoció individual, cops de fortuna...— més que a cercar una visió positiva de la vida de cada dia. Per això rebem tantes propostes, cada vegada més rutilants, de petits paradisos artificials, mentre resten a banda, com si no existissin, la desgràcia, la malaltia inguarible, l'envelliment, la mort. L'esperit de Pasqua, en canvi, integra tota aquesta foscor en la construcció de l'home nou. El seu missatge no és que tindrem sort, sinó que la desgràcia no ens incapacita per a ser feliços. Per això genera una alegria que res ni ningú no ens pot prendre.

La virtut de l'alegria va lligada a la de la pobresa, que tampoc no gaudeix de prestigi. La dita popular, burleta si no cruel, les uneix totes dues: «pobrets i alegrets». De fet és veritat que el desprendre del diner, de la bona fama, de la situació social, de la mateixa salut física... permet una major i més fina alegria que l'obsessió per totes aquestes coses. Una obsessió que, a més de crear frustracions, acaba contribuint a la injustícia en el repartiment de la riquesa. És especialment remarcable l'actitud de pobresa d'aquells que, en lloc de practicar la queixa sistemàtica i de reclamar contínuament l'atenció dels altres, per als problemes pro-

Com a virtut humil que és, l'alegria, en tant que actitud normal, no té gaire prestigi. Més aviat és valorada com a parèntesi, com a evasió convencional, compensadora d'una realitat que continuem considerant irreversiblement negativa. La nostra cultura tendeix a ampliar, com més millor, aquests espais marginals —caps de setmana, vacances, promoció individual, cops de fortuna...— més que a cercar una visió positiva de la vida de cada dia.

pis, estan disposats a escoltar i a ajudar. Aquests difonen alegria. Fan com de penja-robes en un món on hi ha més barrets a penjar que penjadors...

Quan, aquests dies, pensem en la virtut de l'alegria, no oblidem desitjar-la i demanar-la per a la vida eclesial. «També s'ha d'alegrar la mare Església», ens ha dit el pregó pasqual. Les nostres reunions, les nostres celebracions, les nostres relacions humanes, tot el nostre treball pastoral han de ser una mica més alegres i han de crear alegria. La humil virtut de l'alegria és la pedra de toc que ens permet de comprovar que n'existeixen moltes d'altres.

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Amb motiu del Catecisme o de les encíclicques papals se senten (i és llegeixen) comentaris sobre la posició de l'Església en determinats temes. Aquests «determinats» temes habitualment són els referits a la sexualitat, a l'avortament, al sacerdoci de les dones o a la pena de mort. I els «comentaris» acostumen a prendre la forma d'un «avaluació» de les afirmacions que aquests escrits contenen. Hi ha qui qualifica aquestes afirmacions de «dogmàtiques» o «superades» o de qualsevol altre qualificatiu per l'estil. Són formes diverses d'expressar el seu desacord amb el que allí es diu. A d'altres aquestes mateixes afirmacions els semblen bé per «justificar» la seva personal posició davant aquests temes. Consideren que són útils en un món cada vegada més confús. Per acabar, tampoc no manquen els qui són «tolerants» amb aquests documents, però situant-los en l'àmbit privat dels que privadament creuen; els accepten com una «opinió» amb dret a manifestar-se igualment que «altres opinions».

Em criden l'atenció aquests comentaris (deixant a una banda el fet no menyspreable de si neixen d'una lectura d'aquests documents o simplement de sentir-los comentar) perquè crec que manifesten una característica típica de l'esperit actual, i que podria formular-se amb la inversió de l'actitud de Samuel. Davant la resposta de Samuel a la crida de Déu («Parla,

Si observem atentament l'actitud de Samuel, hi veiem, a més a més d'humilitat, i precisament per això, una actitud intel·lectualment oberta, d'atenció i acollida d'allò que se li proposa. Una actitud en la qual el que compta és la manifestació de la realitat. En definitiva, l'actitud d'algú més disposat a ser posseït per la veritat que a posseir-la

subjectives, sovint molt opressores.

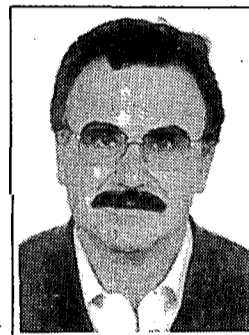
Aquesta subjectivisme fa de tota afirmació «una» opinió entre «d'altres» i totes, pel fet de ser «opinions», amb els mateixos drets a coexistir i destinades a anul·lar-se mútuament. És propi de l'opinió parlar «d'això», «d'allò» i «d'allò altre», però el que es diu, el que s'expressa i manifesta ja no és «això», «allò» o «allò altre», sinó el que penso, crec o sento de tot això. En aquestes circumstàncies, l'opinió ja no es reconeix com a tal, perquè li està velada la seva referència a la veritat, sinó que, en últim extrem, sols

«Parla, Senyor, que el teu servent t'escolta»

Senyor, que el teu servent t'escolta») avui sembla dominar «L'escolta, Senyor, que parla el teu servent». Vull dir que allò que desitgem es dictar els termes als quals estem disposats a admetre Déu, la seva revelació o el magisteri de l'Església. Com si només estiguéssim disposats a acceptar Déu a condició que comparegui en el banc dels testimonis (o en el dels acusats) i se sotmeti al nostre interrogatori.

Si observem atentament l'actitud de Samuel, hi veiem, a més a més d'humilitat, i precisament per això, una actitud intel·lectualment oberta, d'atenció i acollida d'allò que se li proposa. Una actitud en la qual el que compta és la manifestació de la realitat. En definitiva, l'actitud d'algú més disposat a ser posseït per la veritat que a posseir-la.

L'home actual, però, sembla haver pres consciència de la seva individualitat, de la seva llibertat i la seva capacitat per prendre decisions. Aquesta presa de consciència la manifesta avui de forma negativa, com a refús davant els valors establerts o qualsevol norma que vingui imposada sense més ni més «des de fora». Per suposat aquest refús no impedeix una obediència gairebé cega a l'autoritat de multitud de pautes

■ **Josep Lluís Samper**

s'afirma per ser la meua. No sorprèn, si això és així, que sigui més fàcil posar en dubte la infal·libilitat de Déu o del Papa que la infal·libilitat d'un mateix.

Els cristians també participem d'aquest esperit que desitja sotmetre el bé i el mal, la veritat i la falsedat als patrons del propi individu. En aquest

sentit crec que seria oportú recordar que la Revelació, i el magisteri de l'Església que l'exposa segons la tradició, no pretén resoldre els enigmes del món que ens rodeja, sinó oferir-nos als homes una guia que ens condueixi a la santedat. Si llegim les paraules d'aquests documents segons aquest propòsit, crec que el més aprofitós es meditar-les i pregar-hi. En el silenci de l'oració és on prenen figura i mostren la seva força. Una força que orienta millor els nostres coneixements i ens ajuda a actuar sobre els problemes d'aquest món. Discutir-les acostuma esdevenir una ocupació vana.

Josep Lluís Samper, és professor de filosofia.

SABER ESCOLTAR

Esperar la Pasqua

El primer prefaci de Quaresma dona gràcies a Déu perquè ens concedeix «d'esperar cada any, amb alegria i conversió de cor, la celebració de la Pasqua». La santa quarantena ha de ser viscuda amb aquesta actitud d'espera activa, millor dit amb sentit d'esperança. En efecte, les celebracions pasquals són el gran anhel del cristià. Són memorial —gràcia— de la nostra redempció pel misteri adorable de la mort i la resurrecció del Crist. Són penyora de la Pasqua eterna —per la Pasqua (pas) de la mort— que és el cara a cara feliç amb el Déu anhelat.

L'esperança pasqual, molt activa, es teixeix amb la trama de la joia i la conversió del cor. La Quaresma, en tant que ens fa conèixer i viure el misteri del Senyor Jesús, és una profunda deu d'alegria. I, en lògica evangèlica, reclama la conversió, és a dir, el viure d'acord amb la fe que ens ha estat donada i que tenim com el millor tresor.

Parlar de la Pasqua és referir-se a la nostra dignitat de fills de Déu. Ho vam esdevenir pel baptisme, el sagrament que, per la força de la mort i la resurrecció del Crist, ens fa partícips de la vida divina. Si n'és de gran la nostra vocació! La celebració pasqual incideix en el fet primer de la nostra vida cristiana; el baptisme. Per això, després de l'ascètica quaresma, la nit santa de la Vetlla Pasqual, serem invitats a renovar-ne les promeses.

Esperar la Pasqua vol dir pregar, dejunar i compartir. Inclou la renúncia a l'egoisme i el donar-se més intensament a l'amor i al servei dels germans. Ens ha d'ajudar a purificar-nos el sagrament de la Penitència, el do de Crist pel perdó dels pecats comesos després del baptisme. Esperar la Pasqua comporta participar vivament en les celebracions del Tridu Pasqual.

■ **Joan Guiteras**

Ningú no ho va dubtar. Quan el 26 de juny de 1975 moria el fundador de l'Opus Dei, l'ara beat Josemaría, hi va haver una unanimitat espontània, tant en el Congrés General d'Homes com en el de Dones, en l'elecció del successor: havia de ser D. Alvaro del Portillo.

Sabiem que, des del 1935, quan va conèixer el Pare en un recés espiritual, abans de l'estiueig familiar va decidir, aquell mateix dia, seguir-lo com a membre de l'Opus Dei i per sempre. La seva vida després es pot resumir dient que era la fidelitat personificada, en la identificació total amb l'esperit de l'Obra i la persona del fundador: era la seva «ombra» com s'ha dit, no solament perquè l'acompanyava sempre i no el deixava, sinó també per la seva modèstia sincera que el feia testimoni mut, en un segon pla, en cada ocasió. Però ell ho sabia tot, pel que fa a l'Obra i de les intencions, projectes i dificultats que monsenyor Escrivá duia al cor i li confiava al llarg de la seva vida apostòlica.

Durant la nostra guerra civil, Alvaro va haver d'amagar-se, com tants altres, per la persecució a Madrid. I acompanyant el Pare, es va refugiar, amb uns quants de l'Obra, en la legació d'Hondures, durant uns mesos.

Vaig tenir la sort de conèixer Alvaro del Portillo, quan era un estudiant de Camins, el setembre del 39, tot just acabada la nostra guerra, en un recés espiritual que dirigia el Pare a Burjasot, un antic col·legi major, prop de València. Sempre era amb ell en les estones lliures, entre les meditacions i se'n apartava quan un dels assistents —no arribàvem a la dotzena— volia parlar amb el Pare.

La meua segona trobada amb D. Alvaro fou a Barcelona, al cap d'un mes del recés a València. Acompanyava el Pare i em va oferir si podria presentar-li amics meus d'Acció Catòlica universitària, aleshores reconstruïda. Monsenyor Escrivá tenia la idea

La seva vida després es pot resumir dient que era la fidelitat personificada, en la identificació total amb l'esperit de l'Obra i la persona del fundador: era la seva «ombra» com s'ha dit, no solament perquè l'acompanyava sempre i no el deixava, sinó també per la seva modèstia sincera que el feia testimoni mut, en un segon pla, en cada ocasió

d'estendre l'Obra a València, Valladolid, Barcelona i unes altres ciutats, en esclatar la guerra internacional i no poder anar a París, com era el seu desig, perquè quedés clara l'entranya universal de l'Obra.

Ha estat decisiva i continuada la in-

món que D. Alvaro portà a terme després de la mort del fundador, culminant en l'erecció de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu i Opus Dei com a prelatura personal, segons la figura jurídica prevista en el Concili Vaticà II i en documents pontificis posteriors.

Álvaro del Portillo, prelat de l'Opus Dei

■ Alfons Balcells Gorina

tervenció personal de D. Alvaro en el reconeixement oficial de l'obra en l'Església i en el seu itinerari jurídic fins a aconseguir el seu estatut definitiu. A part de l'aprovació inicial del bisbe de Madrid, Leopoldo Eijo y Garay, Alvaro del Portillo féu un viatge a Roma el maig de 1943 per sol·licitar personalment de Pius XII el «Nihil obstat» de la Santa Seu, que li concedeix l'11 d'octubre del mateix any. Després i amb les cartes de recomanació de 60 bisbes espanyols, i de diversos cardenals, torna D. Alvaro, ja prevere, a Roma el 1946 amb la sol·licitud del «Decretum Latis» de la Santa Seu. Però aquest es va aconseguir el 1947 arran de la presència del Pare a Roma i de la seva trobada amb Pius XII i després de la promulgació de la constitució apostòlica *Provida Mater Ecclesiae* amb la creació dels Instituts Seculars.

El desenvolupament ulterior és conegut. L'expansió de l'Obra per tants països i les peculiaritats del seu apostolat laical féu veure la necessitat d'un marc jurídic més adequat. Els tràmits i les consultes a la jerarquia d'arreu del

Aquest fet tingué lloc el 19 de març de 1983 a la basílica romana de S. Eugeni. No és cap secret afirmar que fou D. Alvaro, el primer prelat de l'Opus Dei —i després bisbe— l'artífex tenaç, de la final situació de l'Obra en el lloc que li corresponia a l'Església, com a estructura jeràrquica, segons la ment del fundador.

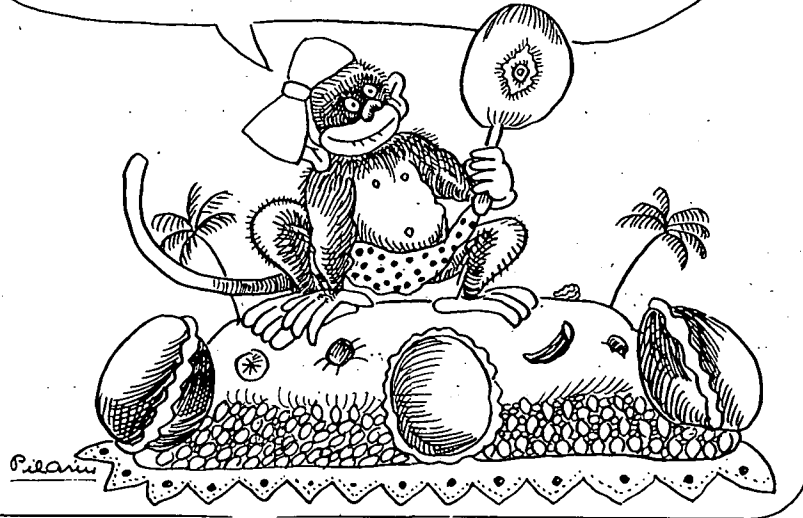
Però quedaria inacabada aquesta semblança de D. Alvaro, si no esmentés la seva incansable dedicació, any rera any, després de la mort del fundador, al reconeixement oficial de les seves virtuts i del seu afany de santedat i apostolat al servei de l'Església. Després dels processos canònics de Madrid i Roma, el Sant Pare va procedir a la beatificació de Josemaría Escrivá en acte solemne, realitzat a la plaça de Sant Pere el 17 de maig de 1992, amb assistència de més de 250.000 persones d'arreu del món.

Descansi en pau, D. Alvaro, servent bo i fidel, home de Déu d'una peça, intel·ligent, —tres doctorats— senzill, apacible, alegre, mai esguerp ni preocupat, lliurat totalment al Senyor, a l'Església i a l'Obra, «expremut com una llimona» com volia el beat Josemaría. El seu darrer gest, abans de morir, ha estat visitar els Sants Llocs de Terra Santa i celebrar-hi el sacrifici eucarístic.

Alfons Balcells Gorina és catedràtic de Medicina

ACUDIT

MIRALLET, MIRALLET, ¿SÓC JO MÉS "MONA" QUE LA SENYORA BIENVENIDA PÉREZ?

■ Miquel Estradé

Catalunya Cristiana

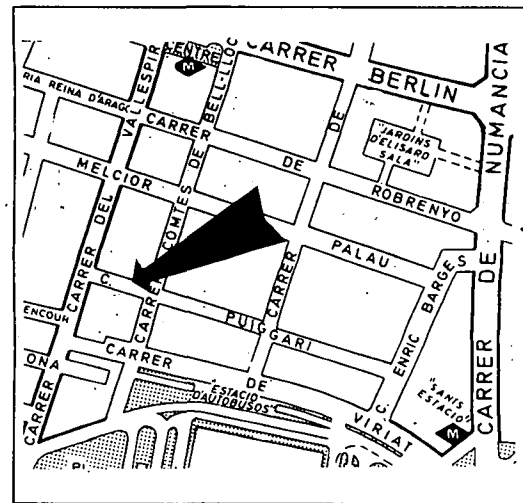
estrena nous locals

Trasllat al carrer Puiggari 5-7
08014 Barcelona

Tel. 490 59 88 Fax: 490 20 35

Des del dilluns 28 de març el nostre setmanari ha canviat de seu. Del petit pis del carrer de València 244, propietat de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, al qual estàvem acollits des de la seva fundació, ara fa 15 anys, ens hem traslladat al carrer Puiggari 5-7, on ocupem dues àmplies plantes de l'edifici d'una antiga escola propietat de la Congregació de les Carmelites Missioneres del P. Palau, situat molt a prop de l'Estació de Sants.

CC necessitava feia temps unes instal·lacions que li permetessin un més gran desplegament adequat a les exigències d'aquest moment. L'esperit de col·laboració de les germanes Carmelites amb una fundació diocesana com la nostra i les bones condicions econòmiques de l'acord signat, ens han fet possible de donar ara aquest nou pas endavant. Es tracta, doncs, d'una bona notícia.

¿Ens podeu ajudar?

El trasllat i l'adaptació dels nous locals a les nostres necessitats comporta, com és lògic i natural, una despesa econòmica extraordinària. Aquesta s'aproxima als 7.000.000 ptes, una suma que de moment en bona part ens han avançat alguns dels nostres amics, però que reclama una col·laboració més àmplia i urgent per part de tots els qui estimem CC. Per això esperem més aportacions i confiem a comptar amb més ajuts. Entre tots ho podem fàcilment aconseguir.

BANESTO — Agència Urbana n. 2018
Rambla Catalunya 79
08007 BARCELONA

Compte corrent: «Fundació Catalunya Cristiana»: 0030 2018 48 0100197 271

El Sant Llençol de Torí

L'autor d'aquest article es doctor en Ciències i especialista en assaigs físics i exposa l'actualitat científica d'aquesta reliquia tant interessant i polèmica. Molt polèmica, ja que els qui no accepten la seva autenticitat desitjarien negar la Resurrecció de Crist.

El Sant Llençol, Sudari o Síndone és una sarja de lli de quatre en espiga. El Congrés Síndonic Internacional de 1978 xifrà l'origen del Sudari al segle I. La mateixa antiguitat determina l'Institut de Restauració de Roma, verificant la degradació cel·lulòsica.

El Dr. Raes, director del Laboratori Tèxtil de la Universitat de Gante, ha trobat entre els fils del lli del Llençol algunes traces de cotó de l'espècie «Gossypium herbaceum», tipus conreat especialment a Palestina en el segle I, quan era desconegut a Europa.

Pol·linologia

Gràcies a la Pol·linologia, ciència que estudia el pol·len s'ha pogut comprovar l'itinerari històric de la Síndone, per trobar-s'hi enganxats granets de pol·len de plantes de Palestina, Edesa, Constantinoble, França i Itàlia.

El professor Frei, pol·linòleg de la Interpol i director del Laboratori de la Policia de Zurich, identificà prop de 60 espècies en el Llençol. Tres de Palestina i dues pròpies de la Mar Morta («Prosopis farcta» i «Zygophyllum dumosum»). Acaba el Dr. Frei assegurant que la Síndone fou desplegada a Palestina al segle I per l'existència en el llenç de pol·lens de plantes ja extingides i que avui sols es troben en els estrats

sedimentaris de la Mar Morta (Congrés de Bolonia 1981).

Clixé tridimensional de 2.000 anys

En el Sant Sudari existeixen dues classes d'inscripcions sobreposades: l'hemàtica, positiva originada per les ferides d'un home crucificat, i un negatiu fotogràfic d'extraordinària definició, gravat amb codificació tridimensional. Sens dubte el clixé més antic del món. Qualitats incomprendibles abans de descobrir-se la fotografia i especialment les computadores electròniques, únics artificis que poden coordinar les tres dimensions.

El STURP («Shroud of Turin Research Project») és un equip format als Estats Units d'Amèrica amb mig centenar de destacats especialistes, alguns de la NASA, i amb l'únic objecte d'aclarir el misteri científic de la Síndone, excloent qüestions religioses. Foren els professors Jackson i Jumper de les Forces Aèries Americanes els qui obtingueren per primera vegada en relleu la imatge de l'home del Llençol, utilitzant l'analitzador VP-8 (aparell que visionà les fotos del planeta Mart). És a dir, el Sant Sudari ha mantingut emmagatzemada al llarg dels segles la informació matemàtica a l'espera de les computadores de la moderna electrònica per a desxifrar-la. La Síndone s'avançà 2000 anys a la tecnologia espacial de la NASA.

Origen de les inscripcions

La gravació positiva es va produir calcant les ferides en el procés fibronolític. Les taques, molt ben delimitades, s'enganxen o travessen la textura tèxtil. És inconcebible com pogué desenganxar-se el cos impressor del llenç que l'embolcallava per sobre i per sota, sense perjudicar les inscripcions, si no és pel misteri d'una resurrecció.

El descobriment més transcendental del STURP i en el qual hi estan conformes tots els

El professor Frei va identificar granets de pol·len, com la Prosopis farcta, extingida a Palestina.

investigadors, és que les inscripcions negatives foren produïdes per una radiació «natural» perpendicular al llenç, i emesa per tot el cos. L'horitzó del llençol deuria estar adequadament envoltat del teixit en què descansava per poder establir la tercera dimensió, car gravava amb rigorosa dosificació tant en zona frontal com dorsal. Això tampoc s'explica si no és per la Resurrecció.

Numismàtica

Sobre els ulls de l'home del llençol descobriren dues monedes. Era costum dels hebreus el col·locar peces sobre parpelles dels seus difunts. La moneda d'or dret és un lituús de Pilat amb un error ortogràfic (CAIPOC en lloc de KAIPOC) i l'òrbita ocular esquerra Wanger identificà algunes lletres, fins que Haralik, amb una microfotografia de llum polaritzada, pogué completar-les. Es tracta d'un dilepton dedicat a Júlia.

El director del Museu Numismàtic de Tel Aviv, Dr. Kindler, confirma l'existència de peces amb faltes ortogràfiques i de l'encunyació d'ambdues monedes: l'entorn de l'any 29 de la nostra era.

Radiocarboni

La prova del carboni-14 (C14) o carboni radioactiu és l'única que no situa al segle I l'antiguitat del Sant Sudari. El professor Libby, premi Nobel precisament per haver descobert aquest mètode, declinà aplicar-lo a la Síndone per considerar-la com a una cosa nova. No obstant, uns denominats membres del personal de tres coneguts laboratoris a Arizona, Oxford i Zurich, publicaren al 1988 (Nature 337, 611-615) haver obtingut mitjà del C14 una datació medieval per al Sant Llençol. Convé advertir que els resultats dels laboratoris no es feren oficialment càrrec de l'assaig i que les proves tampoc no s'efectuaren a cegues («Blind test procedure») com és preceptiu.

Aquesta sorprenent datació fou ràpidament contestada per la Convenció de Bolonia (abril de 1989) on foren presents nous testimonis ben documentats que

Imatge tridimensional de la cara sense ferides del Llençol obtinguda per mitjà de l'ordinador. Aquesta és la probable cara natural de Crist. (Foto Tamburelli)

Llen al Llençol Sant de plantes de Palestina només es troba als estrats sedimentaris Morta

tifiquen l'existència de la Síndone abans del segle XIV. Al setembre del mateix any, en el Congrés Internacional de París, 300 especialistes rebutjaren científicament la datació a l'edat mitjana. Més tard, els perits del Congrés Nacional de Cagliari (1990) inacceptaren l'edat trobada pel radiocarboni. Finalment, en el Congrés de Roma (1993), el nou mètode de Kouznetsov (premi Lenin) col·locà l'edat del Sudari al segle I.

És una raó concloent que un sol i dubtós examen no pot invalidar altres proves coincidents. Per a un físic, si l'assaig del C 14 es podia aplicar al Llençol i si estigué ben fet, s'ha de interpretar que la radiació de «naturalitat desconeguda» era radioactiva; radioactivitat que va rejuvenir el C14 situant-lo al segle XIV. Aleshores l'anàlisi del C14 sols prova que durant la Resurrecció es produí emissió radioactiva. I així ho comprovà recentment el Dr. Rinodot, especialista nuclear de la Universitat de Montpel·lier, quan en irradiar lli aconseguí produir gravacions del tipus sindònic mentre enriquia el C14 (Linteum 1992, 7, 5-6).

Aportació espanyola

La catedral d'Oviedo conserva un mocador o petit sudari que se li atribueix haver cobert la cara de l'home del llençol, durant el camí del sepulcre. La seva antiguitat fou refrendada el 14 de març de 1075 per el rei Alfonso VI, donya Urraca i el Cid Campeador.

El Centre Espanyol de Sindonologia ha organitzat un perfect estudi que demostra la coincidència de les taques de sang del mocador d'Oviedo amb les del rostre de la Síndone. Aquesta correlació només s'explica si ambdues relíquies cobreixen la mateixa cara. Conclouen els investigadors espanyols: si el petit sudari està a Oviedo d'ençà del 1075, el Sant Llençol no pot ésser del segle XIV.

Han intervingut en l'esmentat estudi, el Laboratorio de Iberdrola, el Instituto de Toxicologia i 37 experts universitaris.

Fitxa de l'home

L'electrònica moderna determina insos-

pitats detalls antropològics de l'home del llençol. Li atribueix una estatura de 181 cm. amb un pes de 80 kg. i index cranial de 79,9. Abundant cabellera, una mica ondulada. Barba petita. Tòrax de constitució robusta, quasi atlètica. El desenvolupament muscular de les cames fa pensar que es tractava d'un bon caminant.

Els dits dels peus estan lleugerament separats, indicatiu que habitualment hauria caminat amb sandàlies o descalç. El grup sanguini és AB (freqüent a Palestina).

Passió

Els experts distribueixen cronològicament les ferides i les taques hemàtiques segons hagin estat produïdes abans, durant o després de la crucifixió. La direcció de les contusions indica que fou flagel·lat per dos botxins, un de talla alta i l'altre més baix. Ambdós ho feren amb la mà dreta. El Dr. Baima compta més de 600 ferides repartides per tot el cos. Li encasquetaren al cap un cabasset d'espines (no corona) que segons el Dr. Rodante li produïren un mínim de 50 profundes punxades. Tamburelli, que amb el seu calculador electrònic selecciona les nafres en segures o probables, en localitza amb seguretat 23 solament a la cara. Ricci observa escopinades i el professor Hynek estirades de la barba. També un individu esquerrà li va rompre el cartilag nasal, segons dedueix el Dr. Judica, amb un fort cop de bastó d'uns 4 cm. de diàmetre. Les regions escapulars mostren les ferides de la flagel·lació aixafades i tornades a obrir. Tot fa pensar que l'home del llençol portà sobre l'espatlla una fusta o pes pla abans de ser crucificat. Als genolls, especialment en el dret, es veuen nombroses nafres amb les vores esquinçades i brutes de terra. Els especialistes opinen que foren ocasionades per caigudes. Les caigudes deuen afectar la cara, ja deformada per probables cops de puny (Dr. Barbet).

El crucificaren amb claus de secció quadrada de 8 mm. travessant-li els canells (no les mans). I els peus amb un únic clau. És difícil precisar el temps que pogué romandre viu penjat de la creu. Li seria impossible resistir llarga estona, ja que de cada ferida dels claus dels braços sortien dos regalims de sang que formen angle entre ells. Prova de que l'home del llençol havia de moure's per a respirar cosa que degué exhaurir-lo aviat, especialment considerant la tracció de 95 kg. que suportava cada braç. De la posició de les traces de sang de la faç pot deduir-se que morí en la creu amb el cap inclinat a la dreta. Ja mort li varen assestar una profunda ferida oval de 4,4 x 1,4 cm. en el costat dret fins al cor, provocant-li abundós escolament postmortem: plasma i sèrum.

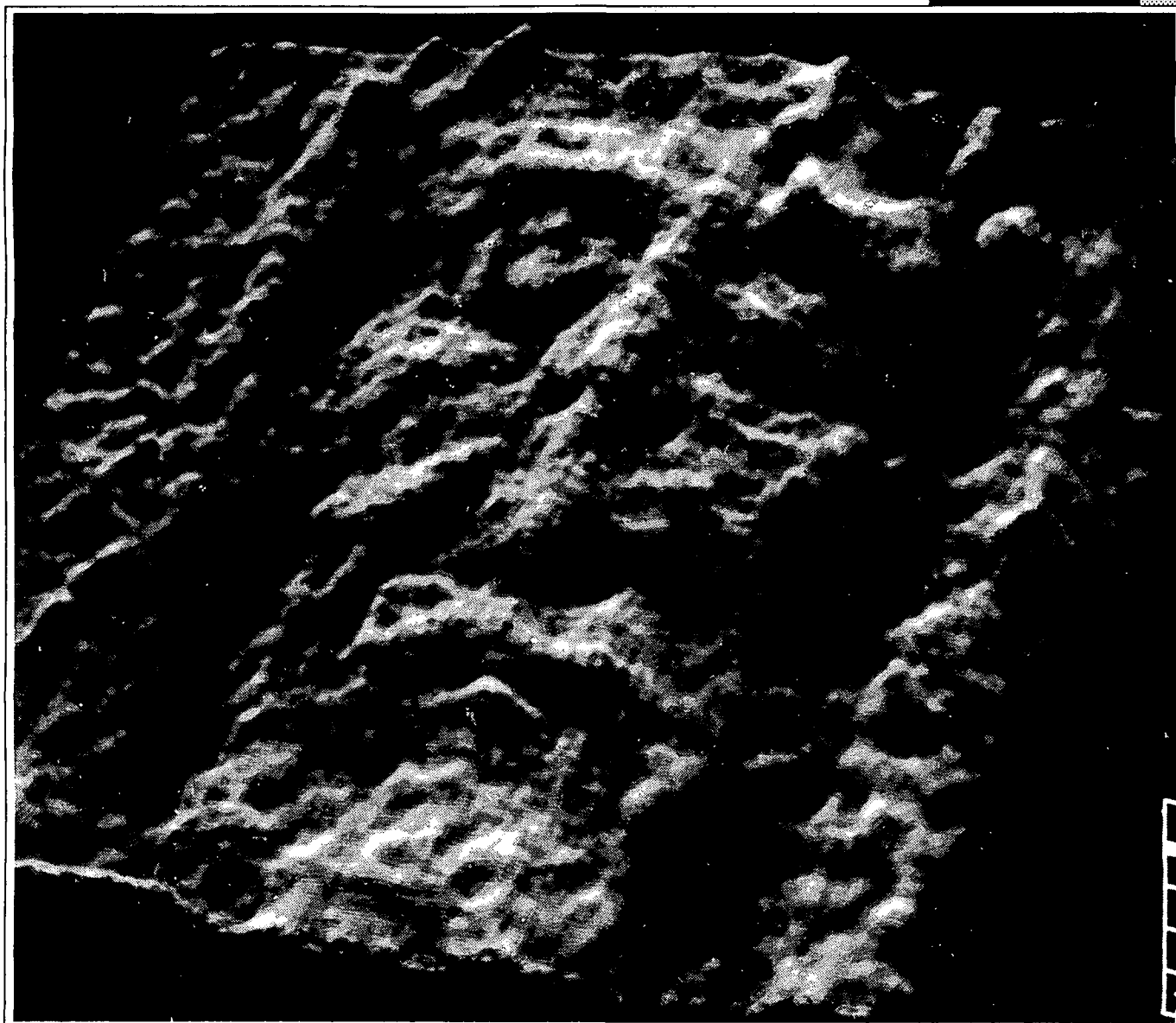
Fou transportat al sepulcre en posició supina per diverses persones que avançaven amb els peus del difunt cap al davant. Hi hauria poca distància entre el lloc de la crucifixió i el de la sepultura, ja que el portador davanter deixà marcats els seus dits als talons del cadàver sense canviar-los de posició durant el recorregut.

¿Un missatge?

Cal contrastar la brutalitat dels botxins amb la delicadesa, possiblement femenina, dels que l'amortallaren. Recentment el Dr. Scheuermann ha aconseguit identificar flors sobre el cos del difunt. Troba en especial una planta originària de Judea i que no existeix a Europa, la «Hyoscyamus reticulatus». El llençol estava col·locat horitzontalment sobre i sota del cadàver. L'únic detall de tant senzilla disposició és una entrada del teixit vers la nafra intercostal, com assenyalant el cor. Pietós detall força significatiu. El cor: ¿símbol per a futures generacions?

■ Josep M. Serra i Martínez

Imatge tridimensional de la cara martiritzada del Llençol (Foto Tamburelli)

ELECCIONS DIFÍCILS

Si les eleccions a qualsevol país de l'anomenada Amèrica llatina són sempre un conflicte d'interessos creats, més que d'ideologies de partit, si l'apassionament sempre domina, aquest any electoral a Mèxic es presenta més que difícil.

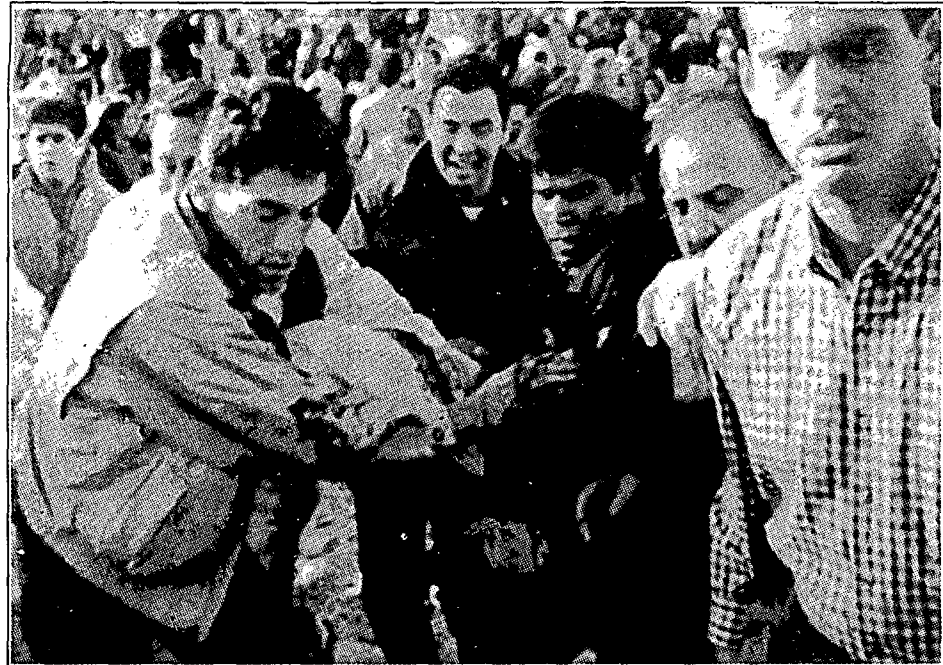
Per una part hi ha l'innegable fet que més de setanta anys de govern unipartidista, per més disfressat de democràcia que es presenti, ha cansat el sofert poble mexicà. I la primera demostració d'això ha estat la revolta dels indígenes de Chiapas fatigats de ser no res dintre de l'Estat,

fiqui la seva opció.

El problema és indiscutiblement greu fins al fet que la gran potència veïna, Nord-amèrica, segons el seu president, Clinton, s'ha mostrat preocupada i s'ha apressat a fer una defensa verbal de la fortalesa de les institucions mexicanes i del seu democratismes.

BALCANS

Potser ha arribat el moment que la pau inicia el seu camí en aquesta zona del vell continent tan masegada. Almenys es detecta el cansament entre els conten-

El cos sense vida del candidat a la presidència de Mèxic, Luis Donaldo Colosio, és portat a pes de braços per partidaris que l'escoltaven en un miting electoral

de la seva marginació.

Per altra part, partits polítics que no són el PRI també se senten vexats d'haver-se de sotmetre cada quatre anys a la clàssica «tupinada» i contribuir només a mantenir una paròdia d'Estat democràtic.

Ara les coses s'han enfosquit una mica més amb l'assassinat del que era candidat governamental a la presidència, Luis Donaldo Colosio, en mans de Mario Aburto Martínez, que fou immediatament detingut junt amb un presumpte còmplice, Vicente Mayoral. El fet planteja el problema del nomenament d'un nou candidat per part del govern, i sembla que el personatge amb més possibilitats és Manuel Camacho Solís, comissionat del govern per a la pau a Chiapas. Si aquest fos designat es veuria amb el compromís absolut de donar compliment a les promeses fetes als camperols indígenes... Cal fer constar que fa pocs dies Camacho havia anunciat que no es presentaria a les eleccions presidencials, i potser ara recti-

dents que, de moment, arriben a acords parcials que alleugen sens dubte les sofertes poblacions. Per això els habitants de Sarajevo han perdut la por, els canons han emmudit, i es passegen per la ciutat respirant aire net a ple pulmó... Croats i musulmans treballen el seu procés de pau i arriben a petits acords que després poden donar pas a la pau definitiva. També l'aeroport bosnià de Tuzla ha estat obert a l'ajut humanitari i hi ha aterrat el primer avió, i així es podrà pal·liar la greu situació d'aquesta ciutat envaïda pels refugiats... Els habitants de Mostar es llançaren per rebre els presoners de guerra alliberats. I croats i serbis negocien directament a Zagreb sobre la regió de Krajina.

Potser sí que ha arribat l'hora de la pau... Tant de bo!

UNIÓ EUROPEA

La discussió del dret de vet amb minoria de 23 vots amb les posicions a favor

Una velleta sèrbia es trasllada a un nou sector de Sarajevo, després que han cessat els bombardeigs i l'alto-el foc és respectat

d'Anglaterra i Espanya fan que l'ampliació de la Unió Europea es vegi bloquejada. Aquesta dificultat pot fer que l'ampliació de la Unió Europea que s'havia de presentar al Parlament europeu per a la seva aprovació no es pugui dur a terme, és a dir, que es retardi. Tot això ha fet que el president de la Comissió europea, Jacques Delors assegurés que la UE «corre un risc de grans dimensions» si no s'arriba a un acord sobre l'adhesió. El fet és que la posició d'Anglaterra i d'Espanya és valorada molt diversament, i fins i tot el ministre d'A.E. alemany Kinkel s'ha cregut en el deure de donar explicacions al ministre espanyol Solana sobre unes frases poc afortunades sobre Espanya pronunciades pel ministre alemany. Les negociacions continuen a tota marxa per veure si s'arriba a una solució satisfactòria de cara a l'ampliació projectada.

PAU A SOMÀLIA?

Els dos caps de les principals faccions oposades a Somàlia, Mohamed Farah Aidid i Ali Mahdi Mohamed, han firmat un acord de pau a Nairobi, capital de Kenya. L'acord estableix un immediat alto-el-foc, el desarmament de les faccions guerrilleres i la convocatòria d'una conferència de reconciliació nacional a Mogadiscio el 15 de maig vinent. També l'acord estipula una reunió de les faccions a mitjans d'abril per fixar la conferència i establir un govern provisional.

Els acords han coincidit amb l'evacuació de 450 soldats nord-americans, que els facciosos consideraven «invasors»... També cal recordar que els mateixos caps facciosos firmaren un acord de pau immediatament després del desembarcament de les primeres forces de l'ONU per dur a terme l'operació «Tornar l'esperança», acord que no va complir-se mai. Cal esperar que aquesta vegada sigui de debò...

■ Oriol Camps

Musulmans de Tuzla (Bòsnia) netegen la tomba familiar en un dels cementiris de la ciutat

L'enrevessat i heterogeni mosaic de nacionalitats que configura el Pròxim Orient té encara, a les acaballes del segle XX, una àrdua assignatura pendent per aprovar: el reconeixement oficial de la identitat cultural i nacional del Kurdistan. El poble kurd —d'origen indoeuropeu, religiosament plural i sense una llengua comuna— és, amb els seus vint-i-cinc milions de ciutadans, el més gran ètnic del món que no posseeix un estat propi i la quarta comunitat, pel que fa a les xifres demogràfiques, que viu al Pròxim Orient. El Kurdistan, el territori habitat pels kurds, es troba escampat per diversos estats: Iraq, Iran, Turquia, Síria, Armènia i Azerbaitjan, la qual cosa fa que irremeiablement augmenti la conflictivitat a la zona davant una reivindicació de la població kurda que lluiti per aconseguir els seus drets.

Les lluites reivindicatives de la comunitat kurda

Després de la Primera Guerra Mundial, el nacionalisme kurd, que es trobava fins llavors en fase d'abatiment, va renèixer amb força i abrívament. El tractat de Sèvres (1920) va decidir la creació d'un Estat kurd autònom que ocuparia part de les províncies orientals turques i el districte iraquità de Mosul però, posteriorment, el tractat de Lausana (1923) no va ratificar aquesta resolució i el projecte mai no va dur-se a terme. Defensors de la independència nacional,

des d'aleshores i fins el dia d'avui, els kurds han rebutjat sovint el poder dels governs que els han dominat. Això ha donat lloc a un autèntic vesper, amb freqüents rebel·lions locals, lluites i atemptats, que s'ha cobrat més de 10.000 vides humanes en el darrer decenni.

Des del 1984 el Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK), una de les últimes guerrilles marxistes del planeta, lluita per la independència del Kurdistan turc. En el passat mes de novembre, militants kurds atacaren consolat i oficines de negocis turcs en una trentena de ciutats de sis països de l'Europa Occidental. Fou una acció coordinada del PKK en protesta contra la campanya de repressió de Turquia vers la minoria kurda. Un camí erroni per assolir els seus objectius.

■ Miquel Àngel Codina

«Avui és el dia...!»

Litúrgia

■ Pere Tena

La frase bíblica més repetida durant els dies de Pasqua és la del salm 117: «Avui és el dia en què ha obrat el Senyor: alegrem-nos i celebrem-lo!». La repetició mateixa ens convida a preguntar-nos el sentit que, des d'antic, ha donat la litúrgia de l'Església a aquesta frase.

El text

El salm 117 (numeració litúrgica) és un càntic d'acció de gràcies per la victòria obtinguda; aquesta és reconeguda com una gesta del Senyor que ha protegit el rei i el poble; Ell és per això, l'autèntic vencedor. L'aclamació es fa acompanyada d'un procés ritual d'entrada al temple, amb palmes a les mans, fins a l'altar del sacrifici.

El text citat en començar (verset 24) pertany a les afirmacions centrals del salm. L'Església el llegeix a la llum de l'Evangeli (vegeu Mateu 21,42), segons el qual Jesús s'ha aplicat a si mateix, i al seu misteri pasqual, les frases següents: «La pedra rebutjada pels constructors ara és la pedra principal. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen». Tot just després d'aquestes paraules segueixen les del text citat, que adquireixen, en la pregària de l'Església, el sentit d'una confessió de fe pasqual: la glorificació de Jesús és la gesta victoriosa de Déu.

La versió de la BIC ha retocat lleugerament la versió litúrgica, i diu: «Avui és

el dia en què venç el Senyor». El text llatí clàssic tenia aquesta formulació: «Avui és el dia que ha fet el Senyor». (Haec dies quam fecit Dominus). Són matisos diversos que subratllen diverses perspectives: l'obra del Senyor és una gesta victoriosa, el dia en què aquesta obra es produeix és un dia tot ell nou.

El comentari de sant Jeroni

En les seves homilies per al diumenge de Pasqua, I i II, (Clàssics del cristianisme 36, pp. 147 ss.), sant Jeroni comenta així el text:

«Aquest dia em sembla més resplendent que tots els altres, em sembla que el sol il·lumina el món amb més claredat, que fins els astres i tots els elements de la naturalesa s'alegren, i ells que, mentre el Senyor sofria, havient retret la seva llum i havien desaparegut per no veure crucificat llur creador, ara que ell és vencedor i que ha ressuscitat dels inferns el segueixen amb llur resplendor, amb la missió que els és pròpia. Creu el cel, creu la terra...»

«Aquesta diada l'ha feta el Senyor: celebrem-la i alegrem-nos-en! Així com la verge Maria, la mare del Senyor, té la primícia entre totes les dones, així entre les altres diades aquesta és la mare de totes. Us diré una cosa que és nova, però que es demostra amb paraules de l'Escriptura. Aquest dia és alhora un dels

set dies i fora dels set. Aquesta és la diada que s'anomena octava... Aquest és el dia en què s'acaba la sinagoga i neix l'Església. Aquest és el dia, el vuitè, en què foren salvades vuit persones en l'arca de Noè...» «Verament, aquesta diada l'ha feta el Senyor; celebrem-la i alegrem-nos-en. És clar que tots els dies els ha fet el Senyor; però els altres dies poden ser també dels jueus, poden ser també dels heretges, poden ser dels gentils. El diumenge, el dia de la resurrecció, és el dia dels cristians, és el nostre dia. Per això s'anomena dia del Senyor, perquè aquest dia el Senyor pujà victoriós al Pare. I si els gentils l'anomenen dia del sol, també nosaltres ho proclamem de bon grat, ja que avui ha nascut la llum del món, avui ha nascut el sol de la justícia...»

L'obra del Senyor

Quan ens endinsem en les formulacions de l'Evangeli de Joan, trobem amb freqüència al·lusions explícites al tema de l'obra de Déu. D'entrada, ho són totes les que fan referència a la voluntat del Pare (vegeu, sobretot, Joan 4,34). N'hi ha d'altres, però, que semblen més directament interpretatives de l'afirmació del salm 117. Una, és la pregària de Jesús en el sopar: «Jo t'he glorificat a la terra, duent a terme l'obra que m'havies encomanat; ara glorifica'm tu, Pare, al teu costat...» (Joan 17,4-5). Una altra, més misteriosa,

són les últimes paraules de Jesús a la creu: «Tot s'ha complert» (Joan 19,30).

D'aquests textos, i d'altres que es podrien citar, queda ben clar que l'obra de Jesús és l'obra de l'amor salvífic de Déu (Joan 3,16), realitzada en la totalitat de la seva existència de Fill de Déu fet home, culminada en l'exaltació, que és alhora mort i resurrecció, i donació de l'Esperit.

El «dia en què venç el Senyor», o el «dia en que ha obrat el Senyor», és en veritat el «dia que ha fet el Senyor», perquè és el dia en què entre Déu i els homes, per Jesucrist, s'ha inaugurat la gran novetat que supera la creació present, i és el Dia victoriós per excel·lència, on la tenebra del pecat ha estat vençuda en la seva arrel, on no hi ha nit, ni es tanquen les portes de la ciutat (vegeu Apocalipsi 21,25).

«Obriu-me les portes dels justos!»

«Aquesta porta (la del paradís) avui l'ha oberta Crist amb el lladre. Aquesta porta, un cop oberta, mai no es tanca per als creients. Per ella entrà Pere, hi entrà Pau, hi entraren tots els sants i màrtirs, hi entren cada dia les ànimes dels justos de tot el món. Hi ha dues portes: la porta del paradís i la porta de l'Església. Per la porta de l'Església entrem a la porta del paradís». (Sant Jeroni, lloc citat més amunt).

Pere Tena és bisbe auxiliar de Barcelona

Diumenge de Pasqua (missa del dia)

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i hem begut amb ell

Lectura dels Fets dels Apòstols

10: En aquells dies, ³⁴Pere prengué la paraula i digué: ³⁷«Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. ³⁸Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder. Com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.

³⁹Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. ⁴⁰Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, ⁴¹no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. ⁴²Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. ⁴³Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»
Paraula de Déu.

Salm responsorial 117 (R. cf v. 1)

¹Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.

²Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

O bé:

Al·leluia.

^{16a}La dreta del Senyor fa proeses, ^bla dreta del Senyor em glorifica.

¹⁷No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. R.

²²La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.

²³És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Lectura segona es pot substituir per 1C 5:6b-8

Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist
Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos

3: Germans, ¹ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; ²estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.

³Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. ⁴Quan es manifestarà el Crist, que és la nostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Paraula de Déu.
Després de la lectura, hi ha un himne anomenat «sequència»

Al·leluia (1C 5:7b-8a)

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat; celebrem en el Senyor la festa de Pasqua.

Evangeli es pot substituir pel de la Vetlla Pasqual: Mc 16:1-7

(o bé, a la missa vespertina, per Lc 24:13-35)
Havia de ressuscitar d'entre els morts
Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

20: ¹El diumenge, Maria Magdalena sen'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. ²Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.»

³Lavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. ⁴Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, ⁵s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. ⁶Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

⁸Lavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. ⁹Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Paraula del Senyor.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: B; ferial: II)

TEMPS DE PASQUA

ABRIL:

3. Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor (tercer dia del tridu i inici de la cinquantesima pasqual).
Vetlla pasqual: *blanc*. Lectures: Gn 1:1 - 2:2 (Salm 103 o 32) / Gn 22:1-18 (Salm 15) / obligada Ex 14:15 - 15:1 (Ex 15) / Is 54:5-14 (Salm 29) / Is 55:1-11 (Is 12) / Ba 3:9-15.32 - 4:4 (Salm 18) / Ez 36:16-28 (Salm 41, o Is 12, o Salm 50) / Rm 6:3-11 (Salm 117) / Mt 28:1-10. - Missa del dia: *blanc*. Lectures: Ft 10:34.37-43 (Salm 117) / Col 3:1-4 (o 1C 5:6b-8) (seqüència) / Jo 20:1-9 (o Mc 16:1-7; vespertina Lc 24:13-35).
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Sixt I, papa; sant Nicetas, abat; beata Guimmar (negra).

OCTAVA DE PASQUA (tot propi)

4. Dilluns de Pasqua: blanc. Lectures: Ac 2:14.22-23 (Salm 15) / Mt 28:8-15.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, religiós (franciscà, negra).

5. Dimarts de Pasqua: blanc. Lectures: Ac 2:36-41 (Salm 32) / Jo 20:11-18.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer, prevere (dominicà, de València, on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Santa Emília, verge i màrtir; beata Maria-Crescència Höss, verge (franciscana).

6. Dimecres de Pasqua: blanc. Lectures: Ac 3:1-10 (Salm 104) / Lc 24:13-35.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa i màrtir; sant Guillem, abat.

7. Dijous de Pasqua: blanc. Lectures: Ac 3:11-26 (Salm 8) / Lc 24:35-48.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Joan Bta. de La Salle, prevere (fundador dels Germans de les Escoles Cristianes: FSC). Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. Divendres de Pasqua: blanc. Lectures: Ac 4:1-12 (Salm 117) / Jo 21:1-14.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Joan d'Organyà, monjo (premonstratès); santa Macària, verge.

9. Dissabte de Pasqua: blanc. Lectures: Ac 4:13-21 (Salm 117) / Mc 16:9-15.
CELEBRACIONS PRIVADES: Santa Maria de Cleofàs (parenta de la Verge Maria); sant Marcel, bisbe.

LA BÍBLIA A L'ABAST

(Ex 14:15-15:1)*

El pas del Mar Roig

■ Josep M. Aragonès

La història en clau teològica

L'autor —o més exactament, els autors— d'aquest relat ens ofereixen una visió èpica, grandiosa, d'allò que va passar. A més, la visió és volgudament una gran lliçó de teologia de la història, que és el que realment la lectura de la perícopa aporta: Contra tota esperança, Jahveh allibera el seu poble. Vet aquí la lliçó. El fet pertany a l'essència més íntima de l'ànima d'Israel. Aquí pròpiament comença la història del poble escollit. El pas del mar dels joncs, o Mar Roig, ve a ser el baptisme d'Israel: *Tot el poble sentí un gran respecte pel Senyor i cregueren en ell i en el seu servent Moisès* (v. 31). Fent-se present enmig del poble i revelant-se-li en aquesta gesta, Déu l'atreu cap a ell. Israel recordarà el fet tota la vida. El recordarà amb memòria viva, dinàmica. I com en tot procés viu de memòria col·lectiva, els detalls circumstancials del moment s'aniran afeblint, desdibuixant, fins a gairebé desaparèixer en benefici de la contemplació de la força sobrenatural que va engendrar de fet aquella realitat grandiosa. Uns segles després, quan l'autor bíblic de la narració, tal com ens ha arribat a nosaltres, posarà per escrit la memòria del poble, vestirà el seu relat amb uns altres detalls plens de reflexió teològica. Perquè el més important és veure clar quina va ser la força que féu possible realitzar el somni de la llibertat del poble. *Aquell dia el Senyor salvà Israel de les mans dels egipcis* (v. 30).

Dels fets a la contemplació creient

La perícopa ens brinda una contemplació pasqual. El poble d'Israel «passa» de l'esclavitud a la llibertat. I hi passa a través del mar, símbol i habitacle de les forces del mal. *Els israelites havien caminat per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra* (v. 29). L'exageració èpica és alhora una afirmació teològica. Per als escollits —els pobres del poble d'Israel—, el mar és protecció i camí d'alliberament; per als opressors, és sepultura. Jahveh, el creador del cel i de la terra, que domina els elements naturals, és qui ho ha fet així. *Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria, ha tirat al mar cavalls i cavallers. Del Senyor em ve la glòria i el triomf, és ell qui m'ha salvat* (15:1-2a). Els fugitius de l'opressió dels egipcis van fer el que solen fer tots els fugitius: fugir. Van fugir com van poder, sense gaires reflexions místiques. Amb una estratègia en canvi elemental. Però sense cap triomfalisme ni teologies. Fugien del que coneixien cap a l'inconegut. Tenien una fita:

aconseguir ser lliures. Al seu davant, però, els esperaven els elements naturals i els pobles establerts a la regió amb tota la seva hostilitat. Al seu darrera hi havia tot un aparat de poder, que els queia al damunt. Ells en canvi eren un grupat de desvalguts. ¿Com pot ser possible que se'n sortissin? *La vostra dreta, Senyor, té un poder magnífic; la vostra dreta, Senyor, ha desfet l'enemic* (15:16). Vet aquí la lliçó de la fe. Aquella gesta, vista des de la fe, feia brillar el poder salvador de Jahveh. L'empenta i l'esforç d'uns homes, el seu enginy i l'oportunisme de saber aprofitar moments i circumstàncies, el seu afany per sobreviure i superar tots els obstacles, són vistos en la perícopa com uns signes que posen de manifest la providència i l'acció salvadora de Déu en la història humana.

Una catequesi pasqual

La nit de Pasqua, els cristians ens reunim per vetllar i pregar, escoltar la paraula de Déu i celebrar la victòria de Crist sobre la mort i el pecat. Així aprofundim «l'esperança de participar de la seva victòria sobre la mort i de viure amb ell en Déu» (Cf. Missal Romà, introducció a la Vetlla Pasqual). Després de dissipar les tenebres materials de la nit amb el resplendor del ciri pasqual i de foragitar dels nostres cors la fosca de la tristesa amb el cant del pregó de Pasqua, ens disposem a escoltar reposadament la lectura de les lliçons bíbliques sobre els grans esdeveniments de la història de la salvació, com en una serena reflexió catequètica. D'entre aquestes lectures, una de les més importants és la del relat del pas dels israelites a través del Mar Roig, fugint de l'opressió d'Egipte. En la Vetlla Pasqual fem una lectura cristiana d'aquest passatge de l'Èxode. Tot allò que va passar als pares i que va donar lloc al naixement d'Israel com a poble, amb tota la seva grandiosa realitat, no és res més que un signe del que s'havia d'esdevenir amb Jesucrist. Els cristians tenim un nou Moisès, Jesucrist, que amb ell ens ha fet passar pel pèlag de la mort i ens ha tret a les ribes de la resurrecció. Som lliures de l'opressió del pecat i de la mort. Aquesta és la gran realitat que el baptisme significa i actua, incorporant-nos a la comunió del poble de Jesucrist, l'Església. *Amb quin goig us exalço, Senyor: M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que se'n alegrin els enemics. Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts; quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida* (Salm 29:2 i 4).

Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

* Tercera lectura de la Vetlla Pasqual.

Pasqua

La Pasqua dona sentit a tot, és la raó de tot i és la finalitat de tot. La Pasqua és la festa beneïda, somniada, estimada, esperada, preparada, valorada.

No som cristians pel fet de creure en el pecat, en la creu, en el sofriment, en la mort. Som cristians perquè creiem en l'alegria, en l'alliberament, en la resurrecció, en la vida.

Per això, el cor de la nostra fe és una esperança, un goig, on tot es converteix en alegria: la tristesa passa a ser alegria, la mort esdevé resurrecció. Per això, per Pasqua, hem de fer l'experiència que no estem tancats en un sepulcre, que ens han alliberat de la llosa que redueix l'existència humana a esclavatge i obscuritat.

La gran prova que Crist ha ressuscitat, que Crist viu, és que el seu amor viu i que nosaltres vivim en aquest amor. I, encara que sigui més fàcil resar a un Crucificat

que resar davant la imatge o el quadre d'un Ressuscitat —estem més acostumats a sentir-nos millor davant el Crucificat que davant el Ressuscitat; aquesta és una dada curiosa de la nostra fe cristiana—, tanmateix hem d'entendre que la plenitud de la nostra vivència, de la nostra pregària, ha d'acabar, ha d'esclatar sempre en el Ressuscitat. El qui es queda en la Creu, el qui no fa el pas vers la Pasqua, té un concepte reduït de la vida cristiana, de l'espiritualitat cristiana. I és veritat que a molts cristians se'ls ha deixat sols en el Calvari i en el Divendres Sant, i no se'ls ha educat, ni se'ls ha donat el caire pasqual. S'esgoten o queden extenuats i parats en el Divendres Sant, davant el Crucificat i amb la Dolorosa. Però això passa; cal arribar a la Resurrecció.

Andrés Pardo

director de l'Escola Superior de Litúrgia de Madrid

